

EPOCA BISERICII PERGAM

„Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri:

„Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.

Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.

Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.”

Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”

- Apocalipsa 2.12-17 -

În ordine. Cred că ar trebui să-l opresc. În ordine.

Suntem bucuroși să fim în seara aceasta aici în slujba Domnului. Aseară, am simțit că a venit Mileniul. Am aici câteva bilețele pe care le voi pune în buzunar. Cred că sunt cauze pentru care trebuie să ne rugăm, iar dacă sunt întrebări, voi încerca să răspund cât mai bine la ele.

Aș vrea să-l rog pe Doc să oprească acest fascicul de lumină care stă peste mine, deoarece nu sunt în lumina reflectoarelor. Eu nu sunt unul dintre predicatorii care predică în lumina reflectoarelor. Îmi pare rău. Trebuie s-o oprești acolo și să lucrezi la ea? (Fratele Branham are o discuție cu fratele Doc). Atunci s-o lăsăm așa. Da. Lăsați-o așa. O, nu! Nu o lăsați jos. Da. Îmi place mai mult așa. Nu-mi place să strălucească o lumină drept în față.

Știți, parcă nu poți termina cu aceste epoci ale Bisericii. Astăzi, când studiam, i-am spus soției mele: „Am destul de multe texte pentru a ține cincizeci de predici numai de aici.” Vedeți? Nu există nici o cale să putem face aceasta, de aceea subliniem doar ce este mai important, apoi vom încerca să scriem cartea și vom include mai multe detalii în ea.

Nu te-am văzut, frate. Cum ești, frate West? Am auzit vestea cea bună, că ultimul membru al familiei tale, fratele Daulton, s-a botezat. Sunt zece, nu-i așa? Nouă. Vă amintiți că Domnul i-a spus că familia lui va fi salvată. Mă rugam pentru ei și nu știam ce să spun, dar Duhul Sfânt a spus: „Îți voi da familia!” Vedeți? Și acum, se află aici fiecare dintre ei. Vedeți cum lucrează Domnul? Cuvintele Lui sunt desăvârșite și nu cad niciodată. Nu dorim să intrăm în partea vindecării divine, ci rămânem cât de mult este posibil, la partea profetică.

În seara aceasta voi încerca numai să vorbesc, iar dacă voi putea, voi trece și la partea istorică a acestei epoci mari a bisericii. Suntem la cea de-a treia epocă. Vă place? Este minunat. Eu cred că este minunat cum ne-a binecuvântat Domnul Isus și cum ne-a dat aceste lucruri pe care le apreciem din toată inima, pentru că ele ne îngăduie să știm mai dinainte ce se va întâmpla în viitor. El cunoaște sfârșitul înaintea începutului și noi suntem bucuroși pentru aceasta. Așadar, credem că Domnul ne va binecuvânta.

Ați observat că aseară după încheierea Mesajului, Duhul Sfânt ne-a dat trei mesaje (este vorba de trei vorbiri în limbi) și trei suflete. Exact. Când Duhul Sfânt a vorbit în ultima tălmăcire, a spus: „Ceea ce a spus Duhul bisericilor...” Oh! „Cel ce are urechi să audă ceea ce a spus Duhul Bisericilor.” Duhul a spus aceasta prin darurile bisericii. Fie ca biserica să aibă acum o atitudine respectuoasă și smerită.

Fiți atenți! Satan va veni și va încerca să vă tragă în jos, dar să nu vă îndoiiți, pentru că aici este de fiecare dată Duhul Sfânt. Și dacă este Duhul Sfânt, El va vorbi direct despre ceva ce se întâmplă. Este pentru zidirea bisericii, înțelegeți? Apoi, dacă veți fi respectuoși față de aceste lucruri, Dumnezeu ne va da și mai multe. Înțelegeți? Va continua să adauge din ce în ce mai multe.

Astăzi am fost sunat de mulți oameni care voiau să știe când vor fi serviciile de vindecare. De îndată ce vom termina cu serviciile acestea. Duminică seara voi pleca puțin ca să mă odihnesc, iar dacă va fi cu voia Domnului, începând de duminica următoare vom avea un serviciu de vindecare. Nu știu ce dată va fi... în data de 18, duminică dimineața. Este corect, frate Neville? („Da, domnule”).

Duminică dimineața, pe data de 18, ne vom ruga pentru bolnavi.

Nu am avut ocazia să spun prea multe despre păstorul de aici, dar aș vrea să încercați să-l cunoașteți. El este cu siguranță un adevărat frate în Hristos, și suntem bucuroși că avem un frate care a fost crescut cu sfințenie pe un fond metodist. Noi toți îl cunoaștem pe Orman Neville. Nimeni nu poate arăta cu degetul

spre viața sa. Lui nu-i place să vorbesc despre el, dar mai bine îi dau un buchet de trandafiri acum, decât să-i duc o coroană după ce pleacă. Acum este timpul.

Într-o seară când am ieșit de la biserică, cineva a zis:

„O, frate Branham, cu siguranță apreciez această predică.”

„Mulțumesc,” am răspuns eu.

Cineva care stătea în ușă, un predicator, a intervenit și a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeu! Eu nu vreau ca cineva să-mi spună astfel de lucruri, ci vreau ca toată lauda să meargă la Domnul.”

„Păi, merge,” am răspuns eu. Înțelegeți? „Și mie îmi place aceasta. Chiar îmi place. Trebuie să fiu sincer.”

„Eu nu vreau ca oamenii să spună aceasta despre mine,” a repetat el. „Mai bine să-L binecuvânteze pe Dumnezeu.”

„Între mine și tine este o mare diferență: eu sunt sincer, dar tu nu ești,” i-am răspuns eu.

Dacă luați un copil și-l lăudați puțin, va face o treabă și mai bună. Înțelegeți? Lui Dumnezeu îi place întotdeauna să le spună copiilor Săi când fac bine. Vă place atunci când le spune că fac rău, de ce să nu le spună și când fac bine? Înțelegeți?

Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fratele Neville, pentru că a fost păstorul turmei de aici din Tabernacol. Noi vedem cum Duhul Sfânt vine prin aceste daruri

și cât de fluent îl folosește atunci când el nu-și folosește propria minte. Priviți interpretarea cu același ritm, cu aceleași substantive și pronume și aceeași tonalitate.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu și pentru acest frate micuț, Junior Jackson. Junie, cum îi spun eu, pentru că are un mare dar de la Dumnezeu.

Fiți întotdeauna umili. Fiecare din această biserică are ceva de făcut; dar să nu puneți niciodată aceasta deoparte pentru altceva, ci lăsați să se amestece cu restul bisericii. Toate lucrurile sunt pentru Dumnezeu, înțelegeți? Toți ar vrea să vorbească în limbi și să aibă darul tălmăcirii.

Încercați să faceți ceva bun și fiți buni! Nu țineți nici o răutate în voi, nici o dușmănie și nu lăsați nici un pic de amărăciune să vă cuprindă! Nu contează cât de rău este cineva, cât de rău vorbește despre voi, să nu gândiți niciodată rău despre el în inima voastră; pentru că atunci se va instala chiar diavolul acolo și va lucra ceva.

Păstrați totul învelit în dragostea dumnezeiască pentru că se manifestă, procedează corect și face bine celor care vă fac rău. Isus a spus: *„Dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii fac așa.”* (Luca 6.33). Vedeți?

Oricine poate fi bun cu cei care-i fac bine; dar fiți buni cu cei care nu sunt buni cu voi și faceți ceva pentru cei care nu ar face nimic pentru voi. Spuneți un cuvânt bun pentru cel care vă vorbește de rău, fiindcă în felul acesta veți ține amărăciunea în afara inimii voastre. Cât timp veți sta în dragoste, îi veți iubi pe toți oamenii.

Poate ziceți: „Păi, au făcut asta și cealaltă...” Nu voi sunteți Judecătorul, ci Dumnezeu. Eu cred că voi nu vreți ca acel om sărman să fie pierdut, nu-i așa? Cu

siguranță că nu, indiferent cine este! Voi nu vreți aceasta, deci încercați să fiți buni cu ei.

„...dragostea acoperă o sumedenie de păcate.” (1Petru 4.8). Da, domnilor! Iubiți cu acea dragoste bună, creștinească, dumnezeiască.

Dacă cineva vine și vă numește „holly-roller” sau altfel, nu vă comportați ca el. Înțelegeți? Dacă nu vă puteți comporta ca un creștin, mai bine îndepărtați-vă de el și mergeți mai departe. Dar în inima voastră ar trebui să spuneți: „Frate, dacă ai înțelege lucrurile cum le înțeleg eu, ai fi ca mine!” Vedeți? Fiți drăguți cu el. Chiar dacă suntem diferiți, așa cum este estul de vest, aceasta nu face nici o diferență.

Așa cum am spus aseară, am un frate pe care-l cheamă Melvin, și care este înalt și blond. Nu semănăm deloc unul cu altul, preferințele noastre sunt diferite, și dorințele noastre sunt diferite, dar cu toate acestea, mama lui este și mama mea, și tatăl lui este și tatăl meu. Înțelegeți? Noi ne-am născut în aceeași familie, dar suntem diferiți. Melvin nu este creștin. Lui îi place baseballul, cursele de cai, și alte lucruri ca acestea. Cred că-i place plăcinta cu ciocolată, așa că sigur nu avem aceleași gusturi. Mie nu-mi plac nici cursele de cai, nici baseballul, ci îmi place pescuitul și vânătoarea. Înțelegeți? El nu se va schimba în privința aceasta, dar nici eu nu mă voi schimba în ceea ce mă privește. Lui îi place plăcinta cu ciocolată, iar mie îmi place cea cu cireșe.

Eu nu fac nici o aluzie. Așa cum am spus la o întâlnire pe care am ținut-o, mie îmi place plăcinta cu cireșe, iar într-o seară am primit patru sau cinci plăcinte, pe care le-au copt și mi le-au adus surorile. O, am avut un mare jubileu în camera mea! Nu vreau să insinuez nimic. Înțelegeți?

Vreau doar să vă arăt diferența. Nu contează cum este el, sau ce este el, eu îl iubesc oricum pentru că este fratele meu. Melvin nu este creștin pentru că vede lucrurile printr-o altă lumină, în timp ce eu le văd prin Lumina lui Hristos. Cu toate acestea, nu pot spune că nu este fratele meu, pentru că suntem născuți în aceeași

familie.

Aseară am făcut o afirmație, ultima mea afirmație. Amintiți-vă primul mesaj care a venit la biserică, după cele pe care le știți, și pe lângă cele din Kentucky. În adunări se vor petrece lucruri misterioase care îi vor șoca pe unii. Vă amintiți aceasta? Este pe casetă, iar aseară a fost descoperit unul dintre ele. S-a oprit pentru o clipă, dar cred că l-ați înregistrat pentru că Duhul Sfânt l-a adus din nou: **„Nu va fi un iad veșnic! În Biblie nu există așa ceva.”**

Dacă ar trebui să ardeți în iad timp de o veșnicie, ar trebui să aveți Viață veșnică. Există o singură formă de Viață veșnică, iar aceea este Dumnezeu. Vedeți? Biblia nu ne spune că există un iad veșnic, ci un iad care va dura o perioadă de timp. Aceasta ar putea fi zece mii de milioane de ani. Eu nu știu cât va dura, dar va înceta cândva. Trebuia să spun aceasta aici. Eu țin aceste lucruri departe de biserici, dar este de datoria mea să le spun. Aici există mai multe lucruri pe care trebuie să le spun și le vom afla în fiecare seară.

Începând din seara aceasta, ar fi bine să începeți să folosiți gândirea duhovnicească și să-L lăsați pe Duhul Sfânt să pătrundă înăuntru. Dacă auziți ceva cu care nu sunteți de acord, mergeți și spuneți: „Săracul frate Branham, cu siguranță nu cunoaște lucrurile, așa că mă voi ruga pentru el.” Faceți aceasta, iar atunci Domnul îmi va arăta Adevărul. Voi vă arătați plini de înțelegere față de mine și nu mă muștrați, dar eu mă simt foarte bine pentru că gândesc așa. Atunci toate lucrurile se vor așeza. Eu pot să mă înșel; poate exista ceva despre care nu știu nimic, iar voi știți și puteți să-L rugați pe Domnul să mi-l arate și mie.

Acum, mai presus de orice lucru, rugați-vă unul pentru altul și nu-l lăsați pe diavolul să vă arate orice fel de amărăciune, oriunde ați fi. Înțelegeți? Păstrați-vă sufletele curate în ceasul acesta, pentru că suntem în ultimele ore ale istoriei omenirii. Prieteni, fără nici o umbră de îndoială, noi suntem la sfârșitul acestui timp. Înțelegeți?

Pe măsură ce înaintăm în aceste epoci ale bisericii, vom afla aceasta și poate mult mai mult. Mai mult sau mai puțin, punem o bază, stabilim un fond, iar în seara aceasta vom descoperi câteva probleme spirituale. Priviți Scripturile pentru că trebuie să fie în și prin Scripturi. Vedeți? Este cunoștința Cuvântului. Nu spuneți: „Of, dacă aș fi mers la liceu, la școala biblică, la facultate...” Acestea nu înseamnă nimic. Toți fariseii și saducheii s-au dus la acele școli și totuși nu l-au cunoscut pe Isus, ci au fost la milioane de mile depărtare de Adevăr. Vedeți?

Descoperirea Scripturilor este ascunsă ochilor celor înțelepți și pricepuți și descoperită pruncilor. Haideți deci, ca eu și tu să fim prunci, să ne deschidem inimile și să spunem: „Vorbește-ne, Doamne, și noi Te vom asculta.” Deci, fiți atenți la lucrurile spirituale practice. Amintiți-vă că cuvintele care vor fi spuse începând din seara aceasta, vor avea o parte spirituală practică, deoarece intrăm într-o epocă mare și tainică.

Cred că aceasta a fost tot. Mâine seară ne vom ocupa de o altă epocă a Bisericii. Sunt sigur că mâine am putea avea destul de mult timp pentru a expune toate aceste lucruri. Dar, vedeți voi, știu că mulți dintre voi lucrează și voi încerca să prezint liniile mari ale acestui Mesaj, să ating punctele despre care se vorbește aici, iar voi puteți lua unul dintre ele și să continuați studiul, să epuizați totul despre un subiect, ajungând acolo unde nu mai este nimic de spus. Înțelegeți? Îl puteți studia acasă; eu mă voi ruga pentru voi, iar voi vă veți ruga pentru mine, și Dumnezeu să ne binecuvânteze pentru că suntem copiii Lui credincioși.

Știți de ce-mi place să stau și să mă rog? Isus a spus: „*Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru care ești în ceruri... și iertați-vă unii pe alții.*” (Luca 11.2). Vedeți? Odată, Ghedeon i-a ales pe cei care s-au oprit și au lipăit apa, ca să facă parte din oștirea cu care urma să meargă la luptă. Vedeți, el știa că nu se putea baza pe cei care erau lași și fricoși, așa că i-a ales pe cei care au stat tot timpul cu ochii în patru, în veghere. Așa procedăm și noi: ne ridicăm și ne rugăm. Eu cred și în rugăciunea în genunchi, dar dacă ne ridicăm și ne rugăm, cred că aceasta înseamnă ceva mai mult pentru noi.

Să ne plecăm capetele și inimile înaintea Lui.

Îndurătorule Tată ceresc, astăzi ne apropiem de tronul Tău de judecată, dar nu venim să Te rugăm să ne faci dreptate pentru că am muri cu toții, ci venim să-Ți cerem milă, o, Doamne! Toarnă Duhul Tău cel Sfânt peste noi în seara aceasta, nu pentru că merităm aceasta, fiindcă recunoaștem că nu suntem demni, ci pentru că Te rugăm în Numele Tău. Noi nu avem nici o dreptate, nu avem nimic, iar virtutea noastră, ar fi ca o cârpă murdară înaintea ochilor Tăi. Așadar, venim umili în Numele Domnului Isus, Îl aducem pe El înaintea noastră și spunem: „Doamne, ai milă de noi, păcătoșii care cer milă în vremuri de necaz.”

Într-o zi, când va fi predicată ultima predică, nu știm când va fi aceasta, ultima dată când va fi un strigăt spre cer, apoi Biblia va rămâne închisă pe amvon, se va auzi ultimul semnal și soarele va apune. O, Doamne! Atunci, în acel ceas, ascunde-mă, o Stâncă a veacurilor!

Noi vedem că nu mai există scăpare decât la Tine; vedem că națiunile se destramă; vedem împlinirea Bibliei; vedem trezirea Israelului și vedem Mesajul dat Bisericii. Este timpul descoperirii lucrurilor mărețe și a deschiderii celor șapte Peceți.

O, Doamne, ai milă de noi, fiindcă cerem îndurare, Doamne! În calitate de slujitor al Tău, cer milă pentru fiecare dintre noi, pentru fiecare suflet care se află în seara aceasta în prezența Ta divină. Fă ca printre noi să nu fie nici o persoană care are păcat în sufletul ei, ci toți să fie curățați prin sângele Domnului Isus, pe care dorim să-L întâlnim cu toții în acel Loc binecuvântat de dincolo de ceruri.

Doamne, acum, când mă apropii de Scriptură, îmi dau seama că sunt nevrednic, dar niciunul dintre noi nu este ceea ce ar trebui să fie. Noi recunoaștem că nu știm nimic, Tată, și că depindem de Duhul Sfânt și de ceea ce ne poate descoperi El. Îngăduie ca așa cum creștem în cunoștința firească pe care ne-ai dat-o, Duhul Sfânt să vină și să dea inimilor noastre creșterea și împlinirea duhovnicească. Dă-

ne aceasta, Tată, pentru că Te rugăm în Numele Fiului Tău Isus Hristos. Amin. Vă puteți așeza.

În capitolul doi al Cărții Apocalipsei, avem epoca a treia a Bisericii... (o soră vorbește în limbi). Scuzați-mă.

Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Te rugăm să fii cu noi, Tată. Binecuvântează-ne și ajută-ne să fim niște zidari înțelepți în acest ceas de necaz care este printre oameni. Când ajungem la răscruce, ajută-ne să fim ceea ce trebuie să fim; ajută-ne să fim slujitorii Tăi prin Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

După cum am mai spus și după cum știți și voi, această vorbire și interpretarea ei nu a venit conform Cuvântului. Sora noastră a fost unsă cu Duhul Sfânt, fără îndoială, dar a adus mesajul după ce am intrat în Cuvânt. Este în ordine, soră dragă, oricine ești. Duhul Sfânt este peste tine și știu că îți este greu să-L ții sub control. Este în ordine. Probabil L-ai simțit înainte de a începe. Cuvântul spune că duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor., și aceștia sunteți voi.

Poate Duhul Sfânt te unge din nou, dar sper că o va face după încheierea serviciului. Să urmăriți interpretarea pentru că trebuie să fie în ordine. Acum ne apropiem de Cuvânt. Aceasta chiar a fost de la Dumnezeu. O cred din toată inima pentru că am simțit cum a venit întărirea pentru ea. Duhul Sfânt a adus prin sora noastră un mesaj bisericii, dar acum se aduce aici Mesajul Cuvântului. El nu Se încurcă, ci pune toate lucrurile în ordine. Sunt sigur că înțelegeți cu toții.

Acum vom începe de la versetul 12, din Apocalipsa capitolul 2.

Aseară ne-am oprit la versetul 11:

„Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”

Noi am văzut că în prima epoca a Bisericii au apărut „faptele Nicolaiților.” Tot acolo, Isus S-a descoperit ca Dumnezeu cel Atotputernic, și am văzut că nu există altul afară de El, nu există mai multe persoane în dumnezeire, ci El este singurul Dumnezeu.

În Smirna, epoca Bisericii pe care am studiat-o aseară, am văzut necazul și sărăcia acestei epoci; și am văzut că creștinii acestei epoci au purtat cununa martirilor. El le-a spus să nu se teamă de moarte, pentru că va fi cu ei, iar la urmă le-a zis: *„Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”*

Dacă există o moarte pe care o știm cu toții, trebuie să fie o altă moarte, o a doua moarte. În prima moarte murim aici, în trupul de carne, dar moartea a doua este moartea sufletului: *„Sufletul care păcătuiește va muri negreșit.”* Cuvântul „moarte” înseamnă „a fi luat, îndepărtat, dus departe, ascuns.” Când mor cei dragi, sunt luați de lângă noi și din câte știm, nu mai există. Aceasta numim noi moarte.

Dar creștinul nu moare. Scriptura nu spune nicăieri că un creștin moare, pentru că el are Viața veșnică. Când moare un păcătos, este terminat, iar în cele din urmă va muri și sufletul lui, dar când moare un creștin, el așteaptă de fapt întoarcerea lui Isus. O, nădăjduiesc că în seara aceasta vom putea ajunge să clarificăm aceasta, la momentul în care vom veni înapoi; veți vedea cum va aduce și problema morții a doua. Capitolul la care suntem în seara aceasta, aduce același lucru și avem o minunată parte practică.

În seara aceasta vom citi repede scrisoarea adresată îngerului acestei Biserici, pentru că mai întâi vreau să vă aduc câteva informații istorice și voi încerca să nu vă țin prea mult. După încheierea serviciului, dacă am citit prea repede și doriți să mai notați ceva, fratele Mercier are aici totul, fiindcă îi voi da lui toate notițele, iar el vă va spune ce doriți să știți. Cred că va fi în ordine, frate Mercier.

Deci Apocalipsa 2.12-17:

„Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tășuri:

„Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.

Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc.

Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.”

Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”

Fie ca Domnul să-Și adauge binecuvântările și să ne ajute.

Să mergem la istoria acestei biserici. **Pergam** este cea de-a treia epocă a Bisericii.

Datele istorice arată că această epocă a Bisericii a ținut din anul 312 d.Hr până în anul 606 d.Hr.

Epoca se caracterizează prin: învățătura falsă, minciuna lui Satan, întemeierea conducerii papale și căsătoria dintre biserică și stat.

Răsplata pentru biruitori este mana ascunsă și o piatră albă.

Prin ceea ce mi-a arătat Duhul Sfânt, steaua sau îngerul acestei biserici este sfântul Martin. A fost o descoperire pe care am primit-o în timp ce citeam aspecte din viața sfinților aceluși timp. L-am ales pe Martin pentru că a fost un om duhovnicesc, după părerea mea de zece ori mai apostol decât sfântul Patrick, care a fost nepotul lui Martin. Sora lui Martin a fost mama lui Patrick, ceea ce înseamnă că sfântul Martin a fost unchiul sfântului Patrick.

Martin s-a născut în anul 315 d.Hr. și a murit în anul 397 d.Hr. și l-am ales pe el datorită felului în care a trăit. Un alt motiv pentru care l-am ales pe el, este că nu a fost canonizat și recunoscut de biserica catolică. Toate aceste lucruri pe care le vedem în slujba religioasă au fost respinse de biserica primară. Așa cum am scris aici, Biserica adevărată a fost constrânsă să iasă afară iar majoritatea au adoptat doctrina nicolaită. Biserica adevărată a fost întotdeauna o minoritate.

Așa cum am spus la început, Isus a spus: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” (Luca 12.32). Acesta este motivul pentru care spun că Împărăția este o Împărăție spirituală. Noi suntem bucuroși pentru că avem o Împărăție spirituală și avem și un Împărat. El este Împăratul și Conducătorul sfinților.

Viața lui Martin este una din cele mai mari vieți umplute cu minuni, din epocile bisericii. Martin a fost unul dintre cei mai duhovnicești oameni, de la Pavel încoace. El a fost un soldat. Într-o zi când trecea printr-un loc, a zărit un om căruia îi era frig

și tremura, iar oamenii, deși puteau să-l ajute, treceau pe lângă el, așa cum au trecut preotul și levitul pe lângă omul din pilda cu Bunul Samaritean. Dar când a trecut pe acolo sfântul Martin, știind că este dator să de creștin să-l ajute, și-a dat jos mantia de pe umeri, a tăiat-o cu sabia în două, și i-a dat o jumătate cerșetorului, pe cealaltă jumătate păstrând-o pentru el. Urmarea acestei fapte a fost că în seara aceea a venit însărcinarea sa, pentru că Isus Hristos i s-a arătat în vis îmbrăcat cu mantia pe care o tăiasse el cu sabia și i-a arătat că a împlinit Scriptura care spune: „...ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25.40).

Luați aceasta ca o lecție! Orice faceți pentru cineva, faceți pentru Hristos. Să nu uitați aceasta! Să spunem aceasta împreună: „Orice faceți pentru cineva, faceți pentru Hristos.” Nu contează ce crede cineva despre voi, ceea ce credeți voi despre el, aduce binecuvântarea.

Aceasta a fost prima sa minune de la începutul slujbei sale. Există atât de multe lucruri pe care vi le-aș putea povesti, încât nu mi-ar ajunge timpul să-o fac.

Martin a zdrobit idolatria în totalitate și a fost categoric împotriva bisericii de la Roma. El nu a fost de acord cu linia episcopală din biserica din Roma, din cauză că deveneau tot mai lumești. Astfel, a fost împotriva lor și este o minune că a trăit în acele vremuri.

Într-o zi, Martin a distrus un altar păgân, iar lângă altar era un copac despre care se spunea că era sacru. Martin a tăiat și copacul, ceea ce a displăcut multora, dar el le-a spus:

„Dacă sunt un om al lui Dumnezeu... legați-mă undeva în partea în care va cădea copacul și lăsați-l să cadă peste mine. Dacă nu sunt un om al lui Dumnezeu, voi fi omorât de copac, iar dacă sunt un om al lui Dumnezeu, Dumnezeu îl va întoarce și va cădea în altă parte.” Ce provocare! Ei au început să taie copacul, iar când a început să cadă, s-a întors și a căzut peste un grup de spectatori. Dumnezeu l-a

Îndreptat înapoi spre deal, făcând o minune sub privirile lor. O, tot timpul au avut loc minuni în adunările lui!

O altă minune despre care aş vrea să vorbesc este învierea unui copil mort, care a revenit la viaţă după ce s-a rugat un timp pentru el.

O altă întâmplare care pe mine mă uimeşte, este cea cu împăratul care urma să ucidă nişte slujitori ai lui Dumnezeu care erau umpluţi cu Duhul Sfânt. La acel moment, el era mâna dreaptă a episcopului primei biserici din Roma, care a fost papă înainte de a fi numit oficial papă, se numea Damascus şi îi trimitea pe creştini la moarte. Soţia împăratului era o păgână cu inima plină de întuneric.

Când sfântul Martin s-a dus acolo să intervină pentru acei sfinţi, soţia împăratului l-a aşezat chiar lângă ei, ca să nu poată face nimic pentru salvarea lor. Desigur, Martin nu a putut face nimic pentru ei, şi în cele din urmă au fost omorâţi.

Atunci Martin a dorit să-l vadă pe împărat, dar paznicii l-au oprit la porţi. Când a văzut aceasta, Martin a căzut cu faţa la pământ şi s-a rugat până când acele porţi încuiate s-au deschis singure, iar el a putut păşi înăuntru. Acestea sunt evenimente istorice, fapte pe care cineva le-a scris despre el. Dacă ar fi fost relatate de o biserică, ar exista prejudecăţi. După părerea mea, biserica papală n-ar fi menţionat niciodată aceste întâmplări, dar istoria spune adevărul. Vedeţi?

Sfântul Martin a păşit pe lângă fiecare paznic şi s-a dus până în faţa împăratului, dar acesta a refuzat să-i dea vreo atenţie. Ştiţi ce a făcut Dumnezeu? Martin a încercat să-i vorbească oricum, dar Dumnezeu a intervenit şi l-a făcut pe acel închinător la idoli să-i acorde respect slujitorului Său. El a făcut să se aprindă tronul şi astfel, împăratul a fost silit să se ridice. Dumnezeu l-a ridicat, fiindcă trebuia să stea în picioare în semn de respect pentru slujitorul Său. Ştiţi, Dumnezeu are un fel de a face lucrurile. Biblia spune că „*El poate ridica din aceste pietre copii lui Avraam.*” Țineți minte că Același Dumnezeu locuiește în seara aceasta printre noi. El este Același Dumnezeu. În ordine.

Mai este ceva ce îmi place, apoi mă voi opri. Eu am fost foarte atașat de această întâmplare, fiindcă totul s-a întâmplat în timp ce stătea în rugăciune și-și aștepta poporul în camera de studiu.

Martin a fost un om mare și conducea Biserica umplută cu Duhul Sfânt. O, el a avut grijă ca toată biserica să fie umplută cu Duhul Sfânt, așa că, prin toată țara creștinii făceau semne și minuni. Vedeți, Dumnezeu vorbește mesagerului Său, iar el le vorbește laicilor. Duhul Sfânt curge prin acel grup și îl ține pe mesager și pe laici în Dumnezeu.

De multe ori când i-au martirizat pe creștini, ei l-au pus pe predicator printre ei și l-au omorât în același timp. Cât rău le-au făcut creștinilor! I-au ars, i-au crucificat, i-au vânat cu câini, au dat drumul la animale sălbatice pe ei, unora le-au scos intestinele afară înainte ca să moară; au tăiat sânii la femei și le-au lăsat să se zvârcolească până au murit. Au scos copiii din pântecele mamelor însărcinate și i-au dat la câini în timp ce ele mai trăiau încă, și multe alte lucruri ca acestea.

Poate vă gândiți că este imposibil ca oameni care vestesc creștinismul să facă așa ceva, dar ascultați! Biblia spune că Isus a zis: *„Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu.”* (Ioan 16.2). Vă amintiți că Același Isus care a spus aceasta, a profețit prin același Duh, că la fel se va întâmpla și în timpul sfârșitului. Trebuie să vină. Dacă acestea s-au împlinit întocmai cum a fost scris în Scriptură, urmăriți și veți vedea dacă nu se vor întâmpla și celelalte exact cum este scris în Scriptură și în istorie. Dumnezeu a spus că se vor întâmpla, iar istoria confirmă că s-au întâmplat întocmai. Vedeți, este exact așa. Ce vom face când vom fi în epoca Bisericii Laodicea, cea în care suntem acum, și vor veni din nou suferințele?

Martin stătea în rugăciune în timp ce adunarea sa aștepta. La un moment dat, a venit și a bătut la ușă un cerșetor, iar când i-a deschis, a spus că are nevoie de o haină. Era aproape gol și afară era frig. Cineva l-a trimis pe diaconul șef, dar acesta nu s-a arătat simțitor față de acel sărman și l-a alungat. Omul a plecat, dar după aceea s-a întors și i-a relatat lui Martin cele întâmplate. Chiar în momentul acela, a

venit diaconul șef și i-a spus pe un ton aspru: „Te așteaptă adunarea! Îi ții în așteptare!” Dar Martin era în rugăciune. Este mai bine să stai în rugăciune până când simți că Dumnezeu este de acord să pășești mai departe.

Cerșetorul s-a întors, iar sfântul Martin și-a dat jos haina și i-a dat-o lui, după care i-a spus diaconului șef să-i aducă o altă haină. Astfel, el a purtat în fața poporului haina mai sărăcăcioasă, pentru că pe cea mai bună i-a dat-o săracului.

Aceasta arată că trebuie să dai tot ce ai mai bun, să-ți dai viața, timpul, să-l dai totul lui Hristos. Dacă Duhul care a locuit în Hristos, locuiește și în voi, influența voastră față de vecini și de oamenii cu care interacționați, va fi ca cea a lui Hristos și veți face aceleași lucruri pe care le-a făcut El.

În cele din urmă s-a întâmplat că oamenii peste care trecea umbra lui erau vindecați. Așa este. Atât de multă putere și dragoste era în jurul lui. Ei au spus: „După ce a predicat Martin, după ce a venit în fața adunării cu haina aceea sărăcăcioasă, întreaga adunare a observat în jurul lui o Lumină strălucitoare.” Vedeți? Aceasta se datora faptului că a făcut lucrul corect. Datoria voastră față de Dumnezeu este să faceți întotdeauna binele și să gândiți corect; voi trebuie să fiți întotdeauna bine înaintea Lui. Așa este. Așa trebuie să fie.

Acum aș vrea să începem să studiem textele de aici, pentru că sunt foarte puternice:

„Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri.”

Aș vrea să observați că în seara aceasta El Se prezintă din nou. În fiecare Biserică a arătat una din stările Sale glorioase: *„Cel care are șapte stele în mâna Sa; Cel care are sabia ascuțită cu două tăișuri; Cel care are picioarele de aramă; Cel care are ochii ca para focului.”* El Se prezintă în divinitatea Sa.

Poate ziceți: „Unde putem vedea dumnezeirea Sa când El spune: *„Cel din gura Căruia iese o sabie cu două tăișuri?”* „Sabia cu două tăișuri” este „Cuvântul.” Noi am citit Evrei 4, la început când am vorbit despre dumnezeirea Sa. Astfel, din Evrei 4.12 am aflat că *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri.”* Nu este așa? Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este așa? Vă rog să vă notați aceste descoperiri.

În Ioan 1.1 citim: *„La început a fost Cuvântul care a creat cerurile și pământul,”* este adevărat? *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu...Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”* Este adevărat? *„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”*

Și iată-L stând aici pe „Cel de la început” și continuă: „Spune-i îngerului Bisericii din Pergam: „Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu.” O, Îl vedem cum vine în Apocalipsa cu haina Sa înmuiată în sânge, cu cununa pe cap și călărind un cal alb, iar pe coasta Sa era scris: *„Cuvântul lui Dumnezeu.”* O, îmi place aceasta! El este Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu. Noi observăm divinitatea Sa la început, când Se prezintă și spune că El este Cuvântul.

Dacă El este Cuvântul Cel viu, atunci ceea ce scrie în Biblie este parte din El; înseamnă că dacă pașiți prin El, acest Cuvânt va veni la voi prin credință și vă va face vii, pentru că Cuvântul vine în voi dacă este acolo Duhul Sfânt; El este viu de îndată ce intră înăuntru și fiecare făgăduință este adevărată.

„...dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui...” (Marcu 11.23). De ce? Pentru că vorbește Dumnezeu. Credeți aceasta? Așa spune Biblia. Orice veți spune se va împlini dacă nu vă veți îndoii; dacă scoateți toată lumea din voi și-L lăsați pe Duhul Sfânt să vă facă în întregime un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu: fără nici un lucru lumesc care să se regăsească în voi, fără judecăți și îndoieli. Ce este aceasta? Este mai mult decât voi, este Dumnezeu în voi. Atunci luați Cuvântul Său, care este o făgăduință și spuneți: „Tată, este făgăduința Ta.” Și trebuie să se întâmple ceva. Înțelegeți?

Voi nu puteți face aceasta până când nu vi Se descoperă Dumnezeu și până când nu vă arată cum să acționați. Înțelegeți? Atunci, când vă veți confrunta cu o situație, veți acționa ca și Isus care este Cuvântul. Este adevărat? Isus, Omul, Cortul, a spus: „*Eu fac doar ce-Mi arată Tatăl să fac...*” (Ioan 5.19).

Cuvântul trebuie să Se manifeste în voi. Înțelegeți? Nu-i de mirare că oamenii spun: „Zilele minunilor au trecut.” Ei vorbesc așa pentru că nu li S-a descoperit Cuvântul. Nu-i de mirare că nu cred în Duhul Sfânt: nu li S-a descoperit Cuvântul. Nu-i de mirare că nu pot vedea descoperirea botezului în Numele lui Isus Hristos: încă nu li s-a descoperit Cuvântul; cu toate acestea, nu există nici un loc în Scriptură care să arate că un om a fost botezat altfel.

În legătură cu Duhul Sfânt, Biblia spune: „*Nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul,” decât prin Duhul Sfânt.*” (1Corinteni 12.3), iar oamenii spun că ei nu cred în Duhul Sfânt. Vedeți? Nu le-a fost descoperit. Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi,*” și: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.*” (Ioan 6.44,37). O, nu este minunat? „Niciunul dintre ei nu se va pierde, afară de fiul pierzării care a fost născut pentru acest scop, și eu îi voi învia în ziua de apoi.”

O, vai! Atunci numele noastre au fost scrise în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Nu este minunat acest lucru? Cum ne-am putea îndoii?

O, Doamne, îndepărtează îndoiala de printre noi, taie împrejur bieteile noastre inimi omenești, până când nu va mai fi nici o urmă de îndoială printre noi. Aceasta este rugăciunea mea. Îndepărtează orice urmă de îndoială, Doamne. Ajută-mă să trăiesc umil și smerit și să pășesc pe acest pământ ca un miel al lui Dumnezeu. Ajută-mă să pășesc așa cum a pășit El; ajută-mă să vorbesc așa cum a vorbit El; ajută-mă ca gândurile mele să fie gândurile Lui, și fie ca toți ceilalți să-L vadă pe Isus în mine. Ajută-mă să mă uit la mine, Doamne, și să Te privesc pe Tine; ajută-mă să trăiesc atât de ascuns în Hristos încât să nu mai fie loc pentru nici o îndoială, ci să fie numai ceea ce spune El.

Să nu mergeți afară și să spuneți: „Glorie lui Dumnezeu! Aleluia! Lăudat să fie Domnul! Vedeți ce pot face eu? Glorie lui Dumnezeu!” Să nu aveți aceasta în voi! El nu a procedat așa, nu și-a scos niciodată pieptul în afară spunând: „Vedeți ce pot face Eu?” Nu! El nu a adunat laude pentru nimic, ci le-a dat lui Dumnezeu și a umblat umil și smerit; Crea o asemenea atmosferă în jurul Lui, încât oamenilor le plăcea compania Sa. Numai dușmanii Lui... dar El i-a iubit atât de mult încât Se ruga pentru ei tot timpul. Acesta este exemplul vostru, exemplul meu: să le facem celorlalți, așa cum ne-a făcut El nouă.

Aș vrea să citim versetul al doilea pentru această epocă, de fapt, versetul 13:

„Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.”

Vedeți, ei trăiau unde locuia Satan, dar cu toate acestea, țineau Numele lui Isus. Vedeți? „Și n-ai lepădat credința Mea.” Ce fel de credință le-a dat El? Credința de Rusalii, credința de la început. La un moment dat, s-a ridicat o credință nicolaită și s-au organizat; au zidit o biserică ce a venit la existență ca o organizație, dar El le-a spus celor credincioși: „Te-ai îndepărtat de aceasta și ai urât-o așa cum o urăsc și Eu. Tu nu ai negat Numele Meu și nu te-ai dus după cultele lor, ci ai stat lângă Numele Meu, și ai credința Mea așa cum a fost dată la început.” O, îmi place aceasta!

„...n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.”

Vreau să mă opresc puțin aici. „**Scaunul Satanei**”. Aș vrea să înțelegeți aceste lucruri. În Geneza, Dumnezeu a spus unde locuiește Satana. Întotdeauna scaunul lui de domnie a fost în Babilon, iar în Apocalipsa este la fel. Dar dacă observați, Babilonul s-a schimbat: Babilonul păgân a devenit Babilonul papal. Încă înainte de

cucerirea persană, scaunul Satanei a fost ocupat de așa-zisul rege-preot al haldeilor, iar când Babilonul a fost ocupat, el și preoțimea lui, au părăsit orașul. Numele marelui rege-preot al Babilonului era Attalus, iar când au venit persanii și au ocupat orașul, a fugit și și-a mutat scaunul în Pergam.

„Știi unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei.”
Înțelegeți?

De aceea iau istoria Bisericii, ca să aflu ce și cum s-a întâmplat încât Domnul a spus: *„Locuiești acolo unde este scaunul de domnie al Satanei.”*

Eu m-am gândit: „Unde ar putea fi „scaunul Satanei”?” Apoi am aflat că acest rege mare a fugit în orașul Pergam, și apoi la Roma, atunci când, conform vedeniei lui Daniel, persanii au venit și au cucerit Babilonul. Astfel, Satan și-a schimbat sediul din Babilon în Pergam, unde, în viitor, avea să înceapă noul Babilon. O, vai! Acum înțelegeți unde își are rădăcinile ceea ce avem noi astăzi? În ordine.

Acolo a fost martirizat scumpul nostru frate Antipa.

Apoi și-a schimbat tactica. Mai întâi a fost un prigonitor al creștinilor, o, cât de mult i-a urât, fiindcă el însuși era un rege-preot păgân! Apoi și-a schimbat atitudinea și s-a unit cu Constantin, care a fost considerat întotdeauna (chiar și de papalitatea de astăzi), ca fiind întemeietorul ordinului catolic „Cavalerii lui Columb”, cel care a scos acel jurământ sângeros. Dar Constantin, și spun aceasta cu respect, nu s-a convertit niciodată.

Se spune că într-o noapte a avut un vis în care a văzut o cruce și i s-a spus că prin ea va câștiga bătălia pe care o avea. Din cauza aceasta, a promis că îi va elibera pe creștini și că se va converti la creștinism, dacă creștinii se vor ruga pentru el și va birui. El dormea pe un pod când a visat visul acela, apoi s-a trezit și a pictat o cruce albă pe scuturile soldaților săi. Acolo s-a format ordinul „Cavalerii lui

Columb”, care este subordonat bisericii romano-catolice. Dar Constantin nu a făcut niciodată nimic religios. Singurul lucru pe care l-a făcut și care este consemnat în istorie, este că a pus o cruce în vârful bisericii Sfânta Sofia. Fiind politician și împăratul Romei din acel timp, Constantin s-a unit cu preotul acela păgân și împreună au înființat biserica nicolaită căldicică.

În Pergam, nicolaismul a devenit o doctrină, nu mai era „faptele” despre care am vorbit în prima epocă. În prima epocă, au fost doar niște „fapte” pe care încercau să le introducă înăuntru, dar în epoca a treia au devenit „o doctrină”, o învățătură cu mari preoți și oameni cu vază. Încă nu erau numiți „papi”, ci arhiepiscopi, oameni cu renume, demnitari, iar învățătura lor era formală.

Ei s-au îndepărtat de Biserica umplută cu Duhul și de călăuzirea Duhului Sfânt. Aceștia au devenit o minoritate și au fost numiți „eretici” pentru că nu au fost de acord cu cei care au format aceste denominațiuni mari. Biserica adevărată a vrut să rămână liberă, sub autoritatea și puterea Duhului Sfânt, așa cum le-a făgăduit Hristos, când le-a spus că El va fi cu ei ca Împărat al lor. O, Împăratul lor!

Biserica adevărată nu și-a schimbat niciodată atitudinea și nu a fost condusă de nici un comitet. Nu știu cum îi numiți acum: cardinali, episcopi sau papi infailibili. În ce ne privește, noi credem că Unul singur este Infaibil, iar Acela este Împăratul nostru; El este Isus Hristos, care acum este cu noi sub forma Duhului Sfânt: Dumnezeu în noi, trăind printre noi, conducându-ne și ghidându-ne la Apa Vieții; făcându-Se cunoscut așa cum a făcut-o la început printre sfinți și martiri, ca Domnul Dumnezeuul creațiunii, Cel care vindecă bolnavii, învie morții, arată vedenii și scoate draci.

Eu nu am găsit nici măcar o relatare istorică în care să se spună că prin vreunul din episcopii bisericii nicolaite, din care s-a format ierarhia Romei, sau prin vreun papă, ar fi fost înviat vreun mort sau ceva de felul acesta, pentru că Hristos, învierea, nu era în inimile lor. Ei s-au unit cu cei firești, au deviat, au format o denominațiune și și-au vândut dreptul de întâi născut, dar Biserica Dumnezeului celui viu avea puterea lui Hristos. Biserica adevărată a stat lângă Duhul, dar cealaltă avea

demnitari. Înțelegeți aceasta? În ordine.

Iată ce a făcut Constantin pentru a-și întări imperiul: s-a dus la acești nicolaiți care aveau doar o formă de creștinism, și a trecut de partea lor. Înțelegeți bine? Ei erau așa-zisi creștini, se numeau creștini, dar nu aveau Duhul Sfânt. Oh, aș vrea ca acest lucru să fie clar în mințile voastre și să nu-l uitați niciodată. Ei erau creștini denominaționali, dar nu aveau Duhul Sfânt; erau creștini doar cu numele, se adunau împreună, luau Cina și respectau poruncile, dar au respins călăuzirea Duhului Sfânt. Printre ei nu aveau loc semne și minuni și spuneau că acele lucruri au trecut, că au fost pentru un alt timp, și au înființat o biserică ce dorea să le conducă pe celelalte. Vom vedea imediat ce fel de conducere era aceea.

Biserica adevărată, care era călăuzită de Duhul Sfânt, a trebuit să stea departe de toate acele lucruri. Ele îi erau adresate îngerului Bisericii din Pergam pentru că erau responsabilitatea lui.

Constantin nu era interesat de creștinism, ci voia să aducă obiceiurile păgâne ale strămoșilor săi, în mijlocul acestei biserici. Nicolaiismul a prins rădăcini și s-a stabilit cu mare fast la Roma, mulți dintre acei oameni fiind doar niște creștini formali, în timp ce Biserica adevărată era în minoritate; ea a fost întotdeauna o minoritate și așa va fi până la capăt. Aș vrea ca acest lucru să pătrundă adânc în sufletele voastre.

Amintiți-vă că Biserica adevărată a fost întotdeauna un grup micuț, scos afară din celelalte biserici. Biserica adevărată nu s-a organizat niciodată pentru că ea nu este un sistem omenesc, ci este Trupul tainic al lui Isus Hristos, care trăiește pe pământ, iar Duhul Sfânt Se mișcă prin mădulele Lui. Voi nu puteți să-L organizați pe Isus Hristos! Aș vrea să țineți minte aceasta pentru când vom ajunge la epoca Bisericii Laodicea. Vreau să vă amintiți acest lucru, pentru că fiecare lucru pe care îl rostesc este înregistrat pe bandă.

Țineți minte că Biserica adevărată a lui Dumnezeu nu s-a organizat niciodată!

Biserica catolică este prima organizație din lume! Niciodată înainte de ea nu a existat vreo organizație creștină, de aceea ea este biserica „mamă”, așa cum spun catolicii. Ea este mama tuturor bisericilor organizate. Așa spune Biblia și voi nu puteți s-o contraziceți. Când El spune că ea este biserica mamă, așa este, și o găsim descrisă în Apocalipsa 17. În ordine.

Constantin avea intenția să-și consolideze puterea și imperiul, așa cum a făcut Roma dintotdeauna, pentru a deține cheia lumii. Pentru aceasta, a unit ideile lui păgâne cu câteva idei creștine și le-a sudat cumva împreună ca să obțină o împărăție mai presus de oricare alta. Înțelegeți? Prin aceasta, încerca să devină cel mai mare împărat al lumii.

În ceea ce privește convertirea sa, Constantin a fost un politician, dar nu un sfânt al lui Dumnezeu, cum încearcă să-l facă unii. El n-a fost așa ceva! Nu a făcut niciodată un lucru care să aibă vreo legătură cu creștinismul. Constantin a înălțat doar cruci pe bisericile nicolaite, dar în rest n-a făcut nimic. Atâta doar că după visul din noaptea aceea, a pictat cruci pe scuturile soldaților săi, iar creștinii s-au rugat pentru el să câștige războiul.

În continuare, el a introdus ceremonii păgâne în așa-zisa biserică creștină nicolaită, pe care eu aș numi-o mai degrabă: biserica denominațională formală. El a adus ceremoniile păgâne în biserica nicolaiților, și astfel a luat naștere catolicismul.

Frate, eu citez din istorie! Am mii de prieteni catolici, care îmi sunt la fel de apropiați ca protestanții. Voi, protestanții, nu puteți comenta, dar așteptați să se încheie seara aceasta, și veți vedea că și voi ați făcut același lucru. Oala nu-i poate spune cazanului că este prea unsuros. Vedeți, și printre voi a intrat același duh și ați făcut același lucru. Voi veți vedea de ce am condamnat într-una acest lucru: pentru că totul este greșit. Chiar dacă încerc să-L opresc, Duhul care este în mine strigă împotriva acestor lucruri și nu pot să le las în pace.

Bărbați mari, conducători religioși renumiți, mi-au spus: „Îți vei ruina slujba, frate

Branham, dacă vei continua să vorbești despre lucruri care nu te privesc. Dumnezeu te-a chemat să te rogi pentru bolnavi.”

Dumnezeu m-a chemat să fac mai mult decât să mă rog pentru bolnavi. Vindecarea bolnavilor este doar unul din lucrurile prin care poate fi atrasă atenția oamenilor, și atât. Rugăciunea pentru bolnavi este un lucru minor, înțelegeți? Ceea ce contează este Mesajul.

Un om vindecat se poate îmbolnăvi din nou și să moară, dar un om care este născut din nou din Duhul lui Dumnezeu are Viața veșnică. Astfel, Dumnezeu nu vindecă bolnavii doar așa; vindecarea divină este un dar divin care lucrează într-o biserică locală. Darurile sunt lucrătoare în biserică, dar aici este vorba de mai mult și nădăjduiesc că veți înțelege. În ordine.

Deci, nașterea catolicismului i-a unit pe creștini și pe păgâni pentru a forma o singură biserică.

Oh, aș fi vrut să am biletul pe care l-a pus cineva aseară aici! Am vrut să vi-l aduc, dar am uitat. Ei fac chiar acum același lucru, iar aceasta a început când l-ați ales pe ultimul vostru președinte. Se lucrează chiar la o Biblie nouă, care să nu-i rănească nici pe catolici, nici pe protestanți și nici pe evrei. Vedeți? Ei vor să facă o Biblie care să se potrivească tuturor. Nu puteți vedea viclenia unui alt Constantin? Istoria se repetă. Nu m-ați auzit aseară citind lucrul acesta? Se lucrează de multă vreme la această ediție îmbunătățită și urmează să fie gata în anii următori.

Ați observat că papa Ioan al XXII-lea a chemat toate bisericile fiice surori să se întoarcă la biserica mamă. Nu vă faceți griji, pentru că așa se va întâmpla. Ele s-au întors deja; nu trebuie să se întoarcă, pentru că sunt deja acolo.

Așa cum am spus, prin țară se spune: „Dacă va fi ales Domnul Kennedy, catolicii vor prelua conducerea.” Să o preia? Au făcut-o deja de multă vreme, doar că voi

nu ați știut nimic. Cine le plătește învățătorii? Cum a ajuns catolicismul în școli și cum au reușit să-și introducă învățătura acolo? Voi îi plătiți din impozitele voastre și nu știți nimic. Vedeți, totul se petrece chiar sub nasul vostru. O, vai, cum a lucrat el! Biblia spune că ei vor prelua totul prin lingușeli și așa a făcut. Vedeți, ei nu plătesc taxe pentru nimic. O, s-ar putea spune atât de multe despre aceasta, dar trebuie să ne întoarcem la tema noastră.

Pentru a-și atinge scopul, Constantin a înființat o mulțime de distracții lumești prin care să atragă atât atenția păgânilor, cât și pe a creștinilor spre biserica sa. Gândiți duhovnicește? Nu este acesta Mesajul orei? Biserica are tot felul de jocuri bunco, petreceri, dăruiește mașini, etc, prin care îi amestecă pe toți.

Constantin a unit totul sub acea putere și a obținut ce a vrut. Aceasta este istorie, așa că se relatează doar ce s-a întâmplat. El a obținut ce a vrut: a unit biserica prin distracții lumești și a întemeiat biserica nicolaită, dar amintiți-vă că nu a putut prinde în cursă Biserica născută din nou. Nu, domnilor, pe niciunul dintre cei aleși. Dar biserica nicolaită formală a căzut în capcană.

Ce avem noi în bisericile protestante de astăzi? Invitații la cină, distracții, invitații la jocuri, vânzări de haine, etc. Voi știți că acesta este adevărul. Prieteni, acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărul. Toate bisericile protestante sunt vinovate. Înțelegeți?

Dumnezeu nu a avut niciodată în plan să se dea mese festive, dansuri organizate în subsolurile unor clădiri și a casei Domnului, distracții, iar din încasări să se plătească păstorul sau să facem alte lucruri de felul acesta. Dacă oamenii ar fi învățați să-și plătească zeciuiala, aceasta ar fi totul, fiindcă acesta este planul lui Dumnezeu. Dumnezeu are un plan, dar omul a vrut să-și facă propriul său plan, dar prin aceasta a încurcat planul lui Dumnezeu. În ordine.

Prin faptul că au făcut aceasta, s-a format biserica catolică. Apoi, la marele Conciliu de la Niceea, care a avut loc în anul 325 d.Hr. au fost aduși laolaltă episcopii și

părinții credinței creștine. De aceea a fost numit „Conciliul” de la Niceea. La acel conciliu au participat în jur de o mie cinci sute de delegați, iar laicii i-au întrecut numeric pe episcopi, procentul fiind de cinci la unu pentru laici. Dar cu toate acestea, nicolaiții, acei formalști reci și planul politic al lui Constantin, au învins la voturi Biserica adevărată și au câștigat bătălia, înființând un cler așa-zis „sânt”. Astfel, L-au scos pe Duhul Sfânt din biserică și au rânduit episcopi, cardinali, papi, etc.

Astfel de mașinații s-au întâmplat și acum în politică. Eu nu sunt de partea niciunui partid, dar la noi în SUA, au programat în așa fel aparatele de votat, încât fiecare vot dat lui Nixon a fost dat în același timp și lui Kennedy. Acesta este motivul pentru care Nixon nu a avut nici o șansă. Ei au dovedit că nu s-a procedat corect, dar cu toate acestea nu s-a făcut nimic în legătură cu aceasta. Noi trăim la sfârșitul timpului. Ei știu că totul a fost o înșelăciune, dar nu fac nimic împotriva.

Atunci scopul lor a fost unul greșit, iar acum avem o renaștere a acestui scop, prin impunerea unui bărbat și introducerea unei anumite învățături, învățătura nicolaită, care cândva erau doar niște fapte, dar acum au devenit învățătură. În zilele lui Al Smith erau niște fapte, dar acum sunt o învățătură. Acum sunt aici, chiar peste noi. Voi spuneți: „O, el va fi un președinte extraordinar!” Eu nu am nici o îndoială cu privire la aceasta, dar în timpul mandatului său, el îi va aduce împreună pe acești păgâni și pe creștinii formalști. Ei lucrează în comun la o Biblie, pentru a uni totul: papi, cardinali și laici.

În timpul vizitei pe care am făcut-o în Anglia, eu l-am întâlnit pe arhiepiscopul de Canterbury, care are o îmbrăcămintă ciudată. El a mers să-l viziteze pe papă, aceasta întâmplându-se pentru prima dată după sute de ani. Ce arată aceasta? Că suntem în timpul sfârșitului.

Din cauza aceasta sunt în seara aceasta aici, și nu în altă parte pe o platformă unde aș putea să predic și să mă rog pentru bolnavi. Eu nu pot să ajung la toți, de aceea înregistrăm totul pe casete și le trimitem peste tot în lume, pentru ca oamenii să fie avertizați și să se întoarcă la credința adevărată.

Chiar spre finalul epocii creștine, Iuda, despre care se crede că era fratele vitreg al lui Isus, a spus: „...m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.” (Iuda 3). După moartea Domnului Isus, ei au început să se îndepărteze de această credință și să devieze. Cât de departe sunt în seara aceasta?

La Conciliul de la Niceea din anul 325 d.Hr. au participat în jur de o mie cinci sute de delegați și episcopi, dar creștinii au fost depășiți, totul luând o întorsătură neașteptată. Astfel, în urma votului, probabil măsluit, nicolaiții au preluat puterea și au început să se impună prin învățături și practici nebiblice, iar biserica a fost pusă sub supravegherea episcopilor și a papilor. Au luat puterea Bisericii și au dat-o la episcopi, pentru ca ei s-o conducă și să fie singurii care au un cuvânt de spus.

Ați observat ce se întâmplă în bisericile catolice de astăzi? Ei spun: „Voi nu aveți dreptul să citiți Biblia și nu sunteți îndreptățiți să explicați ce spune ea, acest lucru revenindu-i episcopului.” De unde a venit o asemenea învățătură? Puteți vedea ce au fost cu adevărat nicolaiții înainte de a începe să lucreze? Ei s-au născut chiar în biserică, erau o formă a creștinismului și încă mai sunt; iar protestanții îi imită. Biblia vorbește în Apocalipsa 17 despre „mamă și fiicele ei.” Cu ajutorul Domnului, vom ajunge și acolo. Observați că astăzi este la fel; ei au biruit. Pentru a birui, Constantin a folosit aceeași strategie ca și Balaam.

Aș vrea să fiți cât se poate de atenți! Isus a spus aici: „...Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo (în epoca bisericii Pergam), niște oameni care se țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.” (Apocalipsa 2.14).

Constantin a folosit strategia pe care a folosit-o Balaam. După Conciliul de la Niceea, ei au avut o întâlnire în care episcopii au fost puși peste biserică, să le conducă și să ia toată puterea laicilor, în timp ce aceștia „nu aveau voie să aibă vreo părere personală, nici să interpreteze Scripturile.” Astfel, numai preoții aveau dreptul să interpreteze Scripturile.

În cele din urmă, ei au ales un mare preot, un vicar, care era papa. Ei au ajuns la convingerea că numai preotul înțelege Biblia, iar biserica nu trebuie s-o mai citească sau să facă ceva; și sincer vorbind, Biblia a fost păstrată departe de ei. Preoții au preluat totul și li s-a părut că așa este corect, pentru că ei aveau puterea și erau bogați.

La acea mare întâlnire la care au fost chemați toți episcopii, Constantin le-a dat clădiri frumoase pe care să le folosească. Oh, erau clădiri frumoase, cu decorațiuni frumoase, pentru a fi folosite ca lăcașuri de cult.

Pe lângă acestea, i-a îmbrăcat pe episcopi cu haine pompoase; au construit clădiri înalte, apoi i-a pus pe acești episcopi pe un loc puțin mai înalt, pe care au urcat ca niște idoli, iar sub ei au făcut altare din marmură. El a făcut toată această convertire inspirându-se de la păgânismul pe care l-a introdus în creștinism. Vedeți, au dat jos idolul și l-au pus pe episcop, care avea ultimul cuvânt; apoi l-au îmbrăcat în felul acela ca să arate ca un dumnezeu. În loc să-l respingă ca pe un zeu păgân, ei l-au îmbrăcat într-o haină lungă care semăna cu cămașa lui Isus. Vedeți? El stătea acolo ca un idol păgân.

Oh, vă puteți imagina ce au spus păgânii despre această surpriză: „O, sunt de acord cu aceasta, pentru că acum avem pe cineva pe altar, care ne răspunde. Până acum am vorbit cu un idol mut, dar omul acesta poate vorbi cu noi.”

La rândul lor, creștinii se gândeau: „Așa este bine. Acum putem să facem ce vrem, pentru că acolo îl avem pe dumnezeul nostru. Noi putem vorbi cu el, și el ne poate spune ce să facem. Dacă păcătuim, îi vom spune lui, îi dăm ceva pentru aceasta, ne pocăim puțin și apoi totul va fi în ordine. Vom putea merge mai departe și ne vom simți liberi; nu va mai trebui să ne facem griji pentru nimic.”

Oh, lucrul acesta părea bun! Cu siguranță. Este convenabil și acum pentru credincioșii firești, dar nu și pentru un copil născut din nou al lui Dumnezeu. Voi nu veți reuși să-i oferiți așa ceva unui creștin adevărat, pentru că el știe în Cine crede

și este convins că El este în stare să păstreze ce-l este încredințat, până în ziua aceea. Noi uităm lucrurile care sunt în trecut, în urma noastră, și ne aruncăm spre ce este înaintea, spre ținta chemării cerești în Hristos. Amin. O, Îi sunt atât de mulțumitor pentru aceasta!

Bisericile au fost împodobite și aveau câte un altar de marmură, iar episcopul stătea acolo îmbrăcat frumos. Totul era aranjat. Același lucru puteți vedea și astăzi: altare împodobite cu aur și pietre scumpe. Frumoase! Se potriveau de minune nicolaiților și păgânilor. Vedeți ce a făcut Constantin? A preluat ceremoniile păgâne, ideile păgâne, i-a luat pe creștinii reci și formali care nu știau mai mult de atâta, care nu-L aveau pe Duhul Sfânt care să-i conducă altfel, și le-a făcut un dumnezeu aici pe pământ, le-a făcut un altar și un dumnezeu care să stea acolo și să le ierte păcatele. Sunteți duhovnicești? Înțelegeți ce vreau să spun? Vedeți ce este aceasta? O aparentă iertare a păcatelor aici pe pământ.

Eu nu vă spun aceste lucruri din mintea mea; aceasta o spune istoria. Eu vă relatez aceste lucruri din aceeași istorie care ne vorbește și despre George Washington, Abraham Lincoln și despre lupta de la Gettysburg. Tot ceea ce vă spun aici este menționat în istoria Bisericii.

Acele lucruri firești nu se potriveau Bisericii născute din nou. Nu, domnilor.

Desigur că atunci când au pus acolo un episcop șef care să recite ceremonia, credincioșii Evangheliei depline au ieșit afară. Aceste lucruri le avem și astăzi. Lucrurile din acele vremuri au fost duse mai departe; aduse în altă formă până astăzi. Ei au înălțat preoți care spun ceremoniile și sunt priviți ca niște dumnezei.

Observați! Păgânii se rugau și se închinau la strămoșii lor morți, și mă întreb cum este posibil ca o biserică protestantă să recite crezul care spune: „Eu cred în sfânta biserică catolică și în comuniunea cu sfinții!”? Voi, metodiștii, prezbiterienii și luteranii, să vă ascundeți fețele! Tot ce este în legătură cu morții este spiritism și păgânism! Cu siguranță. Protestanții nu pot râde de catolici pentru că fac aceleași

lucruri, mărturisesc aceleași lucruri și botează la fel cum botează biserica catolică, respingându-i și batjocorindu-i pe cei care încearcă să trăiască corect. Dacă merg într-o biserică, iar acolo văd oameni care tresaltă și strigă sub puterea lui Dumnezeu, stau afară și râd de ei.

Vedeți, oamenii mor, dar duhurile nu mor. Înțelegeți? Duhul Sfânt nu poate muri: a fost peste Isus, iar acum este în Biserica Sa și va fi întotdeauna până când vine să-și ia Biserica ce este parte din El. Înțelegeți? Prigonitorii au râs de ei și i-au batjocorit atunci, iar acele duhuri trăiesc încă și astăzi. Dumnezeu își ia slujitorul de pe pământ, dar Duhul Sfânt rămâne, iar diavolul face la fel: își ia omul, dar duhul lui rămâne pe pământ.

Preoții care L-au trimis pe Isus la moarte, cei care L-au numit ghicitor și de la Satana, erau cât se poate de religioși. Așa este. Cunoșteau Scripturile literă cu literă, dar nu știau adevărata interpretare a Ei. Ei aveau propria interpretare și nu voiau să asculte altceva. L-au văzut cu toții pe Isus, dar nu au putut vedea că El împlinea tot ceea ce spusese fiecare profet despre El. De ce nu vedeau? Pentru că erau orbi. Dumnezeu a spus că i-a orbit cu un scop: ca să putem primi și noi mântuirea.

Biblia spune că epoca aceasta penticostală, în care trăim noi, este „*ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală*”, și nu știe. Aceasta este starea bisericii. Oh, voi baptiști, prezbiterieni și penticostali formali! Eu nu mă refer la cei care stați aici pe bănci; predica este înregistrată și eu știu unde ajunge. Pocăiți-vă! Întoarceți-vă la Biblie! Întoarceți-vă la Hristos!

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat! Evanghelia deplină a fost scoasă afară; semnele și minunile au fost scoase din biserică, iar gruparea umplută cu Duhul Sfânt a fost aruncată afară. Și știți ce au făcut după aceea? Au negat că ar fi existat așa ceva în biserică. Exact același lucru îl fac și astăzi. Puteți recunoaște acest duh? Așa cum v-am spus de la început: gândiți duhovnicește! Lăsați-L pe Dumnezeu să vă deschidă inima. Nu umblați cu idei preconcepute, ci stați, ascultați și spuneți: „Duhule Sfânt, dă-mi și mie descoperirea să pot vedea ce se

întâmplă.”

Ceremonii religioase. Unde sunt ele? Lucrarea baptistă, prezbiteriană și chiar și cea pentecostală, au devenit o ceremonie religioasă. Singurul lucru pe care-l fac este să cânte la pian sau la altceva, sar puțin în sus și-n jos, iar când se oprește pianul, merg afară, înșală, fură, mint, și fac toate celelalte lucruri. Au un temperament nervos încât depășesc un ferestruu, vorbesc despre toți și despre toate, sunt batjocoritori și fac multe alte lucruri. Vedeți? Iată unde suntem. Și aceasta nu o fac doar metodiștii, baptiștii, prezbiterienii și catolicii, ci și pentecostalii din epoca aceasta laodiceană.

De ce nu vă întoarceți la ceea ce au avut părinții voștri? De ce nu vă întoarceți la Rusaliile adevărate care ne sfințesc și ne umplu de Duhul Sfânt; și care ni-L aduc pe Hristos? De aceasta avem nevoie astăzi. În ordine.

Cuvântul „**Pergam**” înseamnă „**căsătorit**”. Creștinismul formal nicolait s-a căsătorit cu statul și cu ceremoniile păgâne. Acesta a fost actul de naștere al bisericii catolice.

Oricine știe că Biserica Catolică a luat ființă la Conciliul de la Niceea. Înainte de acest conciliu, Dumnezeu i-a numit „nicolaiți.” Acest nume vine de la „Nico” și înseamnă „a birui, a supune și a subjuga laicii.” Când au făcut lucrul acesta, ei nu L-au mai vrut pe Duhul Sfânt printre oameni și nici păstori călăuziți de Duhul.

Voi spuneți: „Păi, preotul nu poate fi păstor?” Ce fel de hrană vă servește el? Aveți aceleași rezultate pe care le-au avut cei de la Rusalii? Cu siguranță că nu! S-a auzit cumva la Rusalii vreun: „Ave Maria!”, au stropit ei pe cineva, au avut rozarii sau au folosit vreodată formula „Tată, Fiu și Duh Sfânt”? Au vorbit ei vreodată de un dumnezeu trinitar? Unde ați găsit așa ceva la Rusalii? Apostolul Petru a spus clar în ziua de Rusalii: „*Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.*” (Fapte 2.36). Așa este. Atunci de unde am luat celelalte lucruri? Acesta este nicolaismul din care a ieșit catolicismul!

Poate ziceți: „Mă bucur că nu fac parte dintre ei!” Nu fiți așa de siguri! Amintiți-vă: creștinism, nicolaism. Înțelegeți despre ce este vorba?

Ascultați cu atenție înainte de a merge mai departe. Fraților, vreau să înțelegeți chiar dacă va trebui să stăm aici până la miezul nopții, pentru că este vorba de sufletul vostru.

Poate ziceți: „Eu fac parte din biserica...” Nu despre aceasta este vorba! Frate, dacă nu ai Duhul Sfânt, pe mine nu mă interesează la câte biserici aparții, fiindcă ești pierdut oricum. Dacă nu ești născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, prin botezul Duhului Sfânt, ești pierdut pentru că nu ai Viața veșnică; Viața veșnică este singura pe care o va ridica Dumnezeu, pentru că este singura Viață care va dăinui.

Câți dintre voi și-l amintesc pe bătrânul frate Spurgeon, predicatorul metodist din Henryville? Un om deosebit. Într-o zi am stat împreună la cafeneaua „Red Furnish”, unde am mâncat înghețată și am discutat despre o întâlnire pe care o avusesem acolo. În timp ce discutam, la radio era emisiunea „Ora Agriculturii” din Louisville. La acea emisiune s-a spus că cei de la clubul „4-H” posedă o mașinărie prin care pot să facă un bob de porumb cu cantitatea de calciu și alte substanțe îmbunătățite, și care arată întocmai ca bobul adevărat.

Bobul hibrid arată exact ca cel adevărat. Știința l-a perfecționat în așa măsură încât nu există nici o deosebire între bobul original și cel produs de mașină: se pot face aceiași fulgi și aceiași pâine, ca din bobul crescut pe teren. Puteți să-l duceți în laborator și să-l tăiați în două, și nu veți putea să-l deosebiți pe unul de altul. Au aceeași compoziție, umiditate, etc., sunt la fel. Și ei au spus: „Singura cale prin care ne putem da seama care este bobul produs de mașină și care este bobul original, este să le semănăm pe amândouă. Ambele vor putrezi, dar cel produs de mașină nu va mai ieși la suprafață, pe când cel creat de Dumnezeu va răsări și va produce viață. De ce? Pentru că posedă viață.

Poți arăta ca un creștin, să acționezi ca un creștin și să faci orice faptă bună

posibilă; dar dacă nu ai fost germinat de Duhul Sfânt, este degeaba. Ceea ce contează este să ai în tine Viața lui Dumnezeu, Viața veșnică, iar aceasta nu se primește printr-o mărturisire de credință, ci prin darul Duhului Sfânt. Cum Îl puteți primi? Doctorul care a prescris Rețeta, a spus în ziua de Rusalii: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”* Darul Duhului Sfânt care este Viața veșnică. Este singurul lucru pe care Îl va ridica Dumnezeu în înviere. Înțelegeți? Nădăjduiesc că ați înțeles. Dumnezeu să ne ajute să înțelegem totul clar.

Nicolaiții, care erau formalisti s-au căsătorit cu biserica păgână și au adus în biserică altare păgâne pe care le-au transformat în altare creștine., iar zeul păgân l-au înlocuit cu unul care putea să le vorbească, în persoana unui episcop. L-au pus acolo, l-au îmbrăcat pompos și l-au slăvit ca pe un dumnezeu. Vedeți? Dar nu contează ce este în afară, ci ce este înăuntru. Cele două boabe de porumb arătau la fel: diferența nu a fost făcută de exterior, ci de interior. Vedeți, interiorul contează, Viața.

Totul a început acolo; acela a fost începutul bisericii catolice care este mama tuturor bisericilor și denominațiilor.

Poate ziceți: „Frate Branham, cât timp nu sunt catolic...” Un moment! Haideți să ne oprim puțin aici și să citim din Apocalipsa 17. A cui descoperire este Aceasta? A lui Isus Hristos în mijlocul Bisericii Sale. Ascultați cu atenție în timp ce citesc Apocalipsa 17.1:

„Apoi, unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari.”

Ca să am și alți martori, câți din voi știu că femeia în Biblie simbolizează biserica? În ordine. Câți din voi știu că *„curva cea mare”* din acest capitol este *„orașul așezat pe cele șapte coline”*? În ordine.

Câți din voi știu ce simbolizează cuvântul „apele”? Aici Cuvântul spune că ea „șade pe ape mari.” Nu „pe o apă”, ci pe „ape”, care înseamnă „oameni.” Acest lucru ne este explicat în versetul 15:

„Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.”

Vedeți? Femeia aceasta este o renegată. Nu-i așa? Aceasta este învățătură, de aceea trebuie să lăsați deoparte gândirea voastră firească. Ce este o curvă și de ce femeia aceasta este numită „curvă”? Curva este femeia care nu este fidelă jurământului ei de căsătorie. Biserica catolică pretinde că este Mireasa și Soția lui Hristos, iar călugărițele își taie părul și nu se căsătoresc niciodată, singura lor dragoste fiind Hristos. Nu este așa? Cu siguranță.

Eu sunt dintr-o familie catolică și am cartea „Faptele credinței noastre”, dar și altele. Eu le citesc ca să pot răspunde dacă sunt întrebat de cineva, fiindcă a sosit timpul ca aceste lucruri să fie cunoscute de toți.

Mai întâi, Dumnezeu a trebuit să Se miște prin toată națiunea, și să facă semne și minuni pentru ca oamenii să afle despre această lucrare. Oile lui Dumnezeu cunosc glasul Lui; Îl cunosc foarte bine. Voi nu puteți ieși afară fără să fiți trimiși de El. De ce? Pentru că altfel faceți numai rău. Lăsați-L pe Dumnezeu să aibă grijă de toate. Înțelegeți?

„Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari...” Dacă această femeie este numită curvă, înseamnă că a comis adulter. Este adevărat? Și dacă aici este vorba de o biserică, înseamnă că această biserică a comis adulter împotriva lui Dumnezeu. Este adevărat? Ea a comis curvie spirituală, adică îi învață pe oameni ceva ce nu este Cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat? Ea învață ceva ce nu este adevărat. Acesta este nicolaismul. Vedeți cum s-a ajuns aici? Prin faptul că au rânduit preoți și papi, iar pe Duhul Sfânt L-au scos afară spunând: „Zilele minunilor au trecut,” deși Biblia spune că *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”* Biblia spune:

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor...”, dar această biserică spune: „Tată, Fiu și Duh Sfânt,” și botează prin stropire sau turnarea apei. O, vai! Vedeți?

Priviți ce a făcut această femeie: *„Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!”* (v. 2).

„...s-au îmbătat...” I-au omorât, i-au dat la moarte, i-au împușcat pe frații noștri. Ei s-au îmbătat cu aceste lucruri. Vedeți?

„...vinul...” Este vinul pe care-l dă ea, vinul curviei ei. Să vă spun ceva. Mama mea a fost catolică, iar eu... Voi spuneți: „Așa ceva este groaznic!” Așteptați numai puțin, protestanților! Mă refer la cei care ascultă casetele.

„Și m-a dus, în Duhul, într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie...” (v. 3).

Ce înseamnă culoarea stacojie? Regalitatea. Înseamnă „regal, de rang înalt, ca și regii.”

„...plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne.” Cele șapte capete arată spre cele șapte coline pe care este construit orașul, iar femeia aceasta este în oraș. Noi știm aceasta.

„Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu...”

Fiara era stacojie, iar femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu.

Nu v-am avertizat că există trei cortine? Eu nu știu cât voi trăi, dar voi să țineți minte aceasta. Cu ani în urmă, v-am spus: „Fiți cu ochii pe Rusia!” Sunt trei cortine: Cortina de fier, Cortina de bambus (China roșie) și Cortina purpurie. Fiți cu ochii pe aceasta din urmă, pentru că ea este înșelătorul!

„Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.” (v. 4).

Aceasta este ceea ce le dă ea oamenilor, iar ei înghit acest conținut și se îmbată. Cu siguranță. Irlandezii și francezii v-ar tăia gâtul dacă ați spune ceva împotriva acestei biserici. Sigur că da.

„Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare...”

De unde a venit femeia aceasta? Din Babilon a venit în Pergam, care a devenit scaunul de domnie al Satanei. Oh, mi-aș fi dorit să putem parcurge toată descoperirea ca să puteți vedea aceasta.

„Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.” (v. 5).

Cine era această femeie? Mama curvelor. Ea nu avea fii, ci fiice.

Dacă ea este o curvă și este mama curvelor, înseamnă că trebuie să aibă fiice. Și dacă are fiice, fete, înseamnă că este vorba de biserici. De unde a venit biserica protestantă? Care este diferența dintre o curvă și o târfă? Este același lucru. Mama-curvă și fiica-târfă este același lucru.

Marin Luther a ieșit afară. Prin aceasta s-a dat o șansă Bisericii adevărate. A urmat

Wesley și apoi mișcarea pentecostală, dar toți s-au întors înapoi la părerile nicolaite și au devenit organizații cu supraveghetori generali și toate celelalte lucruri; s-au întors la același botez, la aceeași formă și aceleași ceremonii, mulți dintre ei folosind catehisme și așa-zisul „Crez apostolic.”

Arătați-mi în Biblie „Crezul apostolic!” Dacă ei au avut un crez, atunci acela este Fapte 2.38. Acolo le este poruncit tuturor ce trebuie să facă. Unde ați găsit voi, că vreunul dintre apostoli ar fi formulat un crez în care să spună: „Cred în sfânta biserică romano-catolică; cred în comuniunea cu sfinții...”? Pavel a spus: „*Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.*” (1Timotei 2.5).

Dar ce au făcut bisericile protestante? Ele nu au fost mulțumite, deși fiecare a ieșit afară cu o binecuvântare de la Rusalii. Așa este. Chiar și Martin Luther a vorbit în limbi. El a spus: „O, Dumnezeule, nu știu ce sunt aceste cuvinte necunoscute pe care le rostesc!” Dar credea în Aceasta. Cu siguranță.

Ei au avut în toate epocile Duhul, dar de fiecare dată, după moartea fondatorilor lor s-au îndepărtat și au făcut organizații. Dacă ar fi lăsat mișcarea luterană să meargă mai departe așa cum a început, și nu ar fi organizat-o, ar fi devenit o mișcare ca la Rusalii. Ce este mișcarea de la Rusalii? Eu mă refer la Rusaliile adevărate. Rusaliile nu sunt o denomi-națiune, nu sunt ca „oala și ciobul”. Dar toți au făcut același lucru ca la început: s-au întors la nicolaism. Câți din voi înțeleg ce spun? Spuneți: „Amin”. (Adunarea spune: „Amin”). Așa este.

Mama „curvelor.” Dacă ele sunt curve, cum au devenit curve? Prin faptul că au comis adulter față de Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, dacă Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos,*” și toți din Biblie au fost botezați așa, iar voi folosiți formula „în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt,” comiteți curvie spirituală. Nu este așa? Dacă botezul biblic s-a făcut prin scufundare (de la cuvântul grec „baptizo”), de unde ați luat stropirea și turnarea? Cum vreți să scăpați de curvie duhovnicească dacă L-ați înlocuit pe Duhul Sfânt cu strângerea mâinilor, sau cu hostia care vi se pune pe limbă? Duhul

Sfânt a venit din cer ca un vâjâit de vânt și i-a umplut pe oameni cu putere de sus, așa că au început să vorbească în limbi, să strige și să se comporte ca niște oameni beți, iar voi vreți să-L înlocuiți cu o strângere de mână sau cu scrierea numelui într-un registru? Cum vreți să scăpați de curvie spirituală cât timp faceți aceasta? Întrebați-vă singuri. Gândiți-vă la aceasta, deschideți-vă inimile și fiți cinstiți, fraților! Suntem la capătul drumului! Adunările acestea nu au loc degeaba, ci au fost rânduite de Dumnezeu. Cred aceasta așa cum credeți voi să sunt slujitorul lui Dumnezeu. Vă spun în Numele lui Isus Hristos, că Dumnezeu mi-a pus pe inimă să vin aici. Aș putea fi în altă parte, să mă rog pentru bolnavi sau să fac altceva. Dar Dumnezeu a pus aceasta pe inima mea și n-am putut face altceva; ceva striga și plângea în mine, de aceea fac tot ce pot. Sunt aici în Numele Domnului și fac tot ce știu că trebuie să fac, de aceea nu lăsați ca aceste lucruri să treacă pe lângă voi.

Protestanților, puteți înțelege comparația pe care am făcut-o între biserica protestantă și cea catolică? Una este exact ca cealaltă. Așa este.

„Pergam” înseamnă „căsătorit.”

Domnul a spus: **„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam.”**

Să ne oprim puțin aici. Mai avem timp? Mă voi grăbi cât pot de tare, sau preferați să ne întoarcem dimineată? Câți din voi doresc să mergem mai departe? În ordine. Știu că vă este cald. Dacă vă este cald vouă, care stați, cum credeți că mi-e mie, care vorbesc? Vedeți?

Ce s-a întâmplat când ei au înființat o biserică de felul acela? Fiți atenți, copilașilor! Ce s-a întâmplat? L-au scos pe Duhul Sfânt afară din biserică. Nu-i de mirare că niciunul din acei episcopi nu a ridicat nici un mort și n-au făcut nici o minune. Ei vorbesc despre unii oameni sfinți și spun că au fost în biserica lor, dar aceia au protestat împotriva acestor lucruri și au fost declarați sfinți abia după moarte.

Priviți-o, de exemplu, pe Ioana d'Arc. În zilele acelea, în Franța era recunoscută numai biserica catolică și ea i-a exterminat pe sfinți. Dar Dumnezeu a cercetat-o pe fata aceea și i-a dat Duhul Sfânt. Ce făcea ea? Putea spune mai dinainte lucrurile care urmau să se întâmple. Cum? Dumnezeu îi dădea vedenii, iar ea le spunea. Ioana d'Arc se ruga pentru bolnavi; s-a rugat și pentru un copil mort și acesta a revenit la viață. Așa ceva este ca la Rusalii. Vedeți? Ce a făcut însă biserica catolică cu ea din cauză că a protestat împotriva ei? A judecat-o și a ars-o pe rug ca și vrăjitoare.

Vedeți? Iar acum o numesc „sfânta Ioana d'Arc.”

Aproximativ două sute de ani mai târziu, biserica a constatat ce a făcut și a admis că Ioana era o tânără sfântă. Ei s-au pocăit pentru fapta lor, au scos oasele preoților care au fost vinovați de uciderea ei, și le-au aruncat în râu. Credeți că aceasta le va spăla vreodată sângele de pe mâini? Nicidecum! Biblia spune că sângele fiecărui martir de pe pământ este pe mâinile ei. Aceasta a spus Îngerul Domnului că s-a găsit în ea: „...acolo a fost găsit sângele prorocilor, și al sfinților, și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ.” (Apocalipsa 18.24). Gândiți-vă la aceasta.

Acum vom vorbi puțin despre „învățătura lui Balaam.”

„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam.”

O, cât îmi plac aceste lucruri! Aș vrea să vă ajut să vedeți aceste lucruri, apoi să mergem mai departe, pentru că avem o adevărată mină de aur. Mie îmi place să cobor acolo jos, să sap și să găsesc acele pepite, să le arăt strălucirea, fiindcă fiecare dintre ele îl va reflecta pe Isus Hristos. El este Alfa și Omega – fiecare carat din bucata de aur. Așa este. El este totul; El este Dumnezeu arătat printre noi în trup de carne.

Dacă va fi cu voia Domnului, aş vrea să vă mai arăt ceva în seara aceasta. Acum, vom citi din Numeri 22 la 25.

Noi ştim că Israelul a fost poporul ales al lui Dumnezeu. Ei erau un fel de „penticostali”, adică trăiseră Rusaliile şi aveau Duhul Sfânt printre ei. Vă mai amintiţi mesajul de aseară? După ce Moise a trecut Marea Roşie, care reprezintă sângele, a privit în urmă şi i-a văzut pe stăpânitorii păgâni care i-au chinuit pe copiii lui Israel. Atunci a ridicat mâinile şi a cântat în Duhul. O, fiecare din noi poate fi un Moise când privim în urmă, la Sângele Domnului Isus şi vedem că fiecare beţiv, fiecare femeie vulgată, fiecare lucru murdar pe care l-am făcut, sunt moarte în sângele Domnului Isus. Aceasta ne face să cântăm în Duhul! Țigările, tutunul, obiceiurile rele, totul este mort în Sângele Domnului Isus Hristos; şi când vedem aceasta, putem să ne ridicăm mâinile şi să cântăm în Duhul. Înţelegeţi?

Priviţi ce a făcut prorociţa Miriam. Gândiţi-vă că ea a fost o prorociţă. Biblia spune că a luat o tamburină, a început să bată în ea şi să danseze în Duhul, iar fiicele lui Israel au urmat-o, au bătut şi ele în tamburine şi au dansat în Duhul. Ei erau cu adevărat rusalistici.

Dar fiţi atenţi ce s-a întâmplat când au ajuns la graniţele Moabului. Noi ne ocupăm acum de învăţătura lui Balaam. Moab era fratele lui Israel. Câţi dintre voi cunosc obârşia lui Moab? Moab este ceea ce aş numi „un hibrid” pentru că se trage dintr-una din fiicele lui Lot. Lot l-a avut cu propria sa fiică. De fapt, el a avut câte un fiu cu cele două fiice ale lui, iar Moab a fost unul dintre ei, din el formându-se naţiunea Moab. Noi ştim că Lot a fost nepotul lui Avraam şi proveneau de fapt din aceeaşi spiţă de neam. Aş vrea să observaţi că ei nu erau păgâni cum încearcă să spună unii, ci erau credincioşi. Când a ajuns la graniţele Moabului, Israel era în călătorie spre ţara făgăduită, iar ca să poată trece mai departe, trebuiau să treacă prin Moab. Astfel, au trimis mesageri la Moab şi le-au zis: „Lăsaţi-ne să trecem prin ţara voastră, pentru că suntem fraţii voştri.”

Moab îi reprezintă pe nicolaiţi, iar Israelul reprezintă Biserica adevărată. Balaam era unul din episcopii Moabului, un papă cum ar putea fi numit astăzi de

creștinismul firesc. Fără îndoială, el posedă daruri; nu există nici o îndoială în legătură cu aceasta. Mulți dintre ei erau vorbitori fini, doctori în filozofie și oameni mari, nu puteți nega aceasta. Dar, ei aveau doar o formă de evlavie și îi tăgăduiau puterea. Întoarceți-vă la Rusaliile originale! Nu vă îndepărtați de ele, fiindcă sunteți pierduți dacă faceți aceasta! Stați cu binecuvântarea! Așa este, stați lângă Cel care vă dă binecuvântarea.

În timp ce erau în călătorie, ei au ajuns la această biserică hibridă și au spus: „Trecem pe aici pentru că ne îndreptăm spre o trezire. Mergem în țara făgăduită. Ne permiteți să trecem pe la voi? Dacă vitele noastre vor paște un fir de iarbă, sau vor bea o gură de apă, vă vom plăti tot.”

Dar împăratul Balac nu dorea o asemenea întâlnire nici în biserica sa, nici pe pământul său. Și ce a făcut? A trimis după Balaam, care era un episcop, un papă, un profet ticălos, unul care iubea banii mai mult decât îl iubea pe Dumnezeu, și i-a zis: „Dacă mergi și blestemi poporul acesta, te fac un om mare!” Dar Dumnezeu i-a vorbit lui Balaam și i-a interzis să facă aceasta. Mă întreb câți Balaami sunt în lume în seara aceasta? Predicatori metodiști, baptiști, preoți catolici care știu că Dumnezeu lucrează... care citesc aceeași istorie și aceeași Carte ca și mine, și totuși... Balaami!

Deci, Balac i-a zis lui Balaam: „Vino aici jos și blestemă poporul acesta.”

„Mai întâi îl voi întreba pe Dumnezeu,” a răspuns Balaam. Și Dumnezeu i-a zis: „*Să nu te duci cu ei.*”

Acest lucru i-a fost transmis împăratului Balac, iar acesta i-a zis lui Balaam: „Oh, te voi face un om mare!” Atunci Balaam l-a întrebat a doua oară pe Dumnezeu și El i-a zis: „*Scoală-te și du-te cu ei!*”

Vedeți ce se întâmplă dacă nu urmați Cuvântul adevărului? Dumnezeu ne dă

Adevărul Său original, dar voi preferați să mergeți în voia Lui îngăduită! Astfel, ziceți: „El ne binecuvântează și dacă ne botezăm în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.” Oh, Balaamiților! Puteți vedea învățătura lui Balaam? Dumnezeu i-a spus ce să facă, dar după ce a fost arogant, l-a lăsat să meargă, dar aceasta l-a dus la pierzare. Voi trebuie să vă întoarceți la Adevăr, la Adevărul fundamental! Înapoi la Biblie!

Dar voi spuneți: „O, dar El ne-a binecuvântat!” Eu știu că El a făcut-o.

Domnul i-a spus lui Balaam: „Du-te înainte! Dacă vrei să mergi, dacă vrei să urmezi calea organizației, este alegerea da. Du-te...”

Atunci Balaam și-a pregătit măgărița și s-a dus. Dar Îngerul Domnului i s-a pus în cale. Vedeți, voi, acel episcop, papă, cardinal sau ce era, a fost atât de orb față de lucrurile duhovnicești încât s-a gândit numai la promovarea promisă de împărat. El trăia aproape de Eufrat și se gândea probabil la o moștenire, la ceva de genul: „*Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, Petre...*”, sau pe vreo stâncă din Roma.

Îngerul i s-a pus în cale cu sabia scoasă, dar prorocul a fost atât de orbit încât nu l-a văzut. Dar măgărița l-a văzut și a strâns piciorul lui Balaam de zid. Totuși, Balaam s-a dus mai departe, iar Îngerul i s-a pus din nou în cale. Vedeți? Dumnezeu va bloca orice trecere. „*Măgărița a văzut pe Îngerul Domnului și s-a culcat sub Balaam. Balaam s-a aprins de mânie și a bătut măgărița cu un băț.*” (Numeri 22.27).

Atunci Dumnezeu a îngăduit ca măgărița să vorbească în limbi. Vedeți, nu era un catâr, ci o măgăriță. Un catâr n-ar fi primit așa ceva pentru că el este un hibrid; era o măgăriță, o sămânță originală.

Moabul spunea: „Zilele minunilor au trecut, toate lucrurile au trecut,” dar Israelul era urmat de semne și minuni. Astfel, măgărița s-a întors și i-a spus lui Balaam:

„Nu sunt eu oare măgărița ta pe care ai călărit în tot timpul până în ziua de azi? Am eu oare obicei să-ți fac așa?” (Numeri 22.30). Vedeți? În timp ce-o bătea, măgărița a început să vorbească cu episcopul orbit.

„Da, ești măgărița mea,” i-a răspuns el.

„Nu te-am purtat eu tot timpul? Te-am dezamăgit vreodată?”

„Nu, nu m-ai dezamăgit, dar dacă aș avea o sabie, te-aș ucide și aș pune punct acestei adunări. Merg acolo pentru că vreau să-i opresc pe acei „holly-rollers”, să nu treacă prin țara aceasta. Și te bat pentru că ești vinovată!” Vedeți?

După ce a spus aceste cuvinte, a privit în jur și s-a gândit: „Nu este ciudat ca o măgăriță să vorbească?”

O, Balaam! Vedeți, Dumnezeu le-a vorbit întotdeauna oamenilor în limbi necunoscute, dar voi spuneți: „El a făcut aceasta numai la Rusalii!” O, nu, nu! La ospățul lui Belșatar, a apărut scrisul pe perete în altă limbă. Ei aveau acolo un om cu darul tălmăcirii, iar el le-a explicat semnificația acelor cuvinte. La fel se întâmplă și astăzi.

Dar acolo nu era nici un bărbat care să-i aducă lui Balaam tălmăcirea, așa că Dumnezeu i-a permis acelui animal să-i vorbească pentru a-l trezi pe bătrânul cardinal Balaam și să-și dea seama ce se întâmpla. Dar știați că omul acesta orb s-a dus mai departe în ciuda a ceea ce s-a întâmplat? Cu siguranță! Așa fac ei și astăzi, este același lucru: Moabiții – nicolaiții continuă să meargă mai departe.

Dacă Dumnezeu ar fi privit la fundamentalism, ar fi fost obligat să-l binecuvânteze pe Moab, pentru că dacă observați, și Balaam a zidit șapte altare. Așa este.

Numărul șapte: șapte epoci ale Bisericii. Vedeți explicația duhovnicească? Să țineți minte explicația duhovnicească, fiindcă voi vorbi imediat despre ea. Șapte altare, șapte tauri și șapte berbeci (animale curate), care vorbeau cu sute de ani înainte, despre venirea lui Hristos.

Dar ei credeau. Ce credeau? În IaHVeH Dumnezeu. Ce altceva mai credeau? Ei credeau că trebuia adusă o jertfă curată. În ordine. Ei pretindeau că cred în venirea lui Mesia, și au oferit un berbec, este adevărat?

Priviți bapțiștii și veți vedea că fac același lucru. Așa este.

Care era diferența dintre Israel și Moab? Israel era la poalele muntelui aducând aceleași jertfe pe care le aduceau și moabiții, și rugându-se la același Dumnezeu. Puteți vedea nicolaismul? Hibridul? Îl vedeți? Îl puteți vedea pe adevăratul om duhovnicesc? Care era diferența dintre ei? Unul dintre ei era urmat de semne! Unul avea semnele, în timp ce celălalt era formalist.

Același lucru s-a întâmplat la Conciliul de la Niceea: acolo s-au ridicat nicolaiții, creștinismul formal. Iar Duhul Sfânt vine și spune: *„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam.”* „Eu urăsc faptele și învățătura Nicolaiților pentru că este învățătura lui Balaam, prin care copiii lui Israel au fost în păcat. Cum a făcut Balaam aceasta?

Atunci când s-a dus să blesteme Israelul, Dumnezeu i-a zis: „Nu vei putea spune mai mult decât îți voi spune Eu, pentru că nu poți blestema ceea ce Eu am binecuvântat.”

Priviți-l pe fățarnicul acela! El ar fi putut să plece de acolo, dar nu a făcut-o. Priviți-l și pe împăratul Balac, conducătorul care l-a chemat pe acest proroc fals și i-a spus: „Du-te acolo jos și privește-i!”

Aceleași cuvinte le folosesc și bisericile mari la adresa minorității lui Dumnezeu: „Știi ceva? Eu îl cunosc pe unul dintre ei, și știi ce a făcut? A făcut aceasta și cealaltă. Oh, pentecostalii aceia...”

Oh, dar dacă s-ar spune adevărul și despre ce fac ei, însă în ce-i privește se păstrează tăcerea. Dar dacă se întâmplă ca un pentecostal neînsemnat să facă ceva nedemn, se va trâmbița în toată țara. Cu siguranță. Da, domnilor.

Fiți atenți! Balac a spus: „Du-te și privește doar spre partea lor rea, spre slăbiciunile lor.” Și Balaam a răspuns: „Mă voi uita numai la lucrurile rele pe care le fac, la partea lor slabă.” Dacă s-ar fi uitat numai la partea lor bună, nu ar fi avut prea multe de arătat, pentru că păcătuiseră în tot felul. Așa este. Dar ceea ce nu a văzut el, a fost Stânca lovită, șarpele de aramă, bucuria pe care o aveau pentru că Împăratul era în mijlocul lor, vindecările, semnele, minunile și Stâlpul de Foc care era deasupra lor.

Profetul acela orb nu a putut vedea nimic din toate acestea. Nu, domnilor. El a vrut să arate doar partea lor murdară: „Îl știu pe unul care a fugit cu nevasta altuia... Altul a furat ceva bani...” Așa este, corect, dar aceleași lucruri se petreceau și printre moabiți, deși nu spuneau nimic despre aceasta. Înțelegeți? Ei arătau doar spre lucrurile greșite ale Israelului.

Dar Dumnezeu i-a spus lui Balaam: „Să spui numai ce voi spune Eu!” Astfel, Duhul Sfânt a venit peste el și a căzut ca într-o transă, și în loc să blesteme Israelul, cum i se ceruse, l-a binecuvântat. Amin! Iată!

Dacă Dumnezeu i-ar recunoaște pe fundamentaliști, aceste școli înalte, seminariile, facultățile sau doctoratele, ar trebui să-i binecuvânteze și pe ei. Dar El i-a ales deja și i-a binecuvântat pe oamenii aceia neînsemnați, pentru că Duhul, Împăratul era printre ei... Ei au spus: „S-a auzit în tabără strigătul Împăratului!” Ce? Cum? „Împăratul sfinților.” Țipete și bucurie! De ce? Pentru că acolo era o altă Împărăție.

Vă voi dovedi că ei nu erau denominaționali. Vreți să vă arăt? Cred că mi-am notat pe aici pe undeva un text despre aceasta. Da, domnilor. Să ne întoarcem la Numeri și vă voi arăta că Israelul nu era denominațional. În schimb, Moab era o denominațiune mare. Să citim Numeri 23.8-9:

„Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul?”

Acum ascultați ce a spus El:

„Îl văd din vârful stâncilor (Acesta este Domnul. El nu-l privea pe Israel de jos din vale, ci din vârful stâncilor. Oh! Ochii Lui s-au îngustat și știu că veghează asupra mea!)...! „Îl văd din vârful stâncilor (Amin! Nu din spatele unei văi ca să vadă numai partea rea a lor. Dumnezeu a spus: „Eu văd totul!”), Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri.”

Acum este clar? Ei nu erau o denominațiune ca celelalte popoare. Oh, ei pribegeau în corturi și erau deosebiți de celelalte popoare! Pribegeau pe cărări, sau pe la colțurile străzilor, oriunde puteau deschide misiuni micuțe. Dacă nu puteau plăti chiria, erau dați afară, dar Dumnezeu îi aștepta să meargă în altă parte. Vedeți? Erau străini și călători!

Nu demult am fost în Jamaica, și la întâlnirile mele a asistat și un doctor în divinitate. Eu am spus:

O, cum a binecuvântat Dumnezeu biserica primară de la început: ei nu aveau nimic, și erau doar niște străini și călători.”

Fratele acela a venit la mine și mi-a zis:

„Frate Branham...”

„Da, frate.” Eu îl iubesc, pentru că este un frate bun.

„Aș vrea să-ți arăt unde greșești.”

„Mă bucur, pentru că vreau să știu întotdeauna unde greșesc. Dumnezeu știe că nu vreau să fiu greșit, de aceea îți mulțumesc.”

„Tu îi lauzi prea mult pe cei de la Rusalii.”

„Da.”

„Ei au făcut cea mai mare greșală atunci când și-au vândut proprietățile, pentru că atunci când a început prigoana, nu au avut unde să meargă. Ei n-au avut o casă sau un loc unde să meargă, ci au pribegit înapoi și încolo.”

„Exact aceasta a fost voia Domnului.”

„De ce?”

„Dacă ar fi avut o casă, ar fi trebuit să se întoarcă acolo unde locuiau, dar ei trebuiau să meargă din loc în loc, să răspândească vestea bună a Evangheliei. Să nu-mi spui că Dumnezeu face vreo greșală! El nu greșește niciodată și știe cum să procedeze întotdeauna. Ei și-au vândut casele și astfel au ajuns străini și călători, răspândind pretutindeni vestea bună a Evangheliei.” Și i-am mai spus: „Vestea a fost răspândită în toată lumea prin acei pribegi care au renunțat la tot pentru a-L avea pe Duhul Sfânt.” Vedeți? Oamenii aceia nu făceau parte din nici o

denominațiune.

Amintiți-vă că Dumnezeu acuză denominațiunea că a preluat învățătura lui Balaam. Știți ce a făcut Balaam când a văzut că nu poate atrage Israelul în denominațiunea lor? Ascultați-mă cu atenție pentru că ne apropiem de încheiere. Balaam a făcut același lucru pe care l-au făcut mai târziu nicolaiții la Conciliul de la Niceea. Acesta este motivul pentru care El i-a spus acestei epoci a Bisericii: *„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam și de învățătura nicolaiților.”*

Nicolaiții au ieșit afară pentru că voiau să formeze organizații. Câți dintre voi știu că acesta este adevărul? Așa se nasc organizațiile. Acesta este adevărul lui Dumnezeu.

În cele din urmă, ei au întemeiat cea mai mare organizație din lume. Cum au numit-o? Biserica catolică. Ce înseamnă cuvântul „catolic”? „Universal.” O organizație universală. Toate bisericile mici trebuiau să intre în marea biserică.

Fiți atenți! Ce a fost Babilonul și cine l-a întemeiat? Nimrod. Ce a făcut el? A construit un turn mare și un oraș mare, apoi a obligat toate celelalte orașe să-i plătească tribut. Organizația! Acela este actul ei de naștere. Cu siguranță. Ei s-au infiltrat în biserică, au organizat totul și au adus înăuntru națiuni întregi. Acest lucru este consemnat în Biblie prin cuvintele: *„Cu ea au curvit împărații pământului și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!”* (Apocalipsa 17.2). Ea pretindea că este creștină, dar comitea adulter răspândind tot felul de lucruri nebiblice: catehismul, cărți de rugăciune, etc., iar protestanții au mers exact pe urmele ei.

În ordine. Să mergem puțin mai departe. El a spus: *„Aceasta este învățătura lui Balaam.”* Ce a făcut Balaam când a aflat că nu poate să-l blesteme pe Israel? I-a spus lui Balac că ar fi o idee bună să-i invite pe acești oameni la sărbătoarea zeului lor. Această sărbătoare era numită „sărbătoarea lui Baal-Peor” și era o sărbătoare

de închinare.

Balaam a zis: „Îți dau un sfat. Dumnezeu nu va blestema acest popor, de aceea îți spun ce trebuie să facem ca să scăpăm de ei. Invită-i la serbare și vei înclina balanța în favoarea ta.”

Vedeți, exact aceasta a făcut și Constantin. De aceea este numită aici „învățătura lui Balaam.”

Ce au făcut ei? Învățătura lui Balaam s-a răspândit în mijlocul Israelului. Vedeți? I-au invitat pe israeliți la marea lor sărbătoare, la marea lor petrecere. Și ce s-a întâmplat când au ajuns israeliții acolo? Le-au văzut pe acele moabite drăguțe, îmbrăcate sexy. Oh, ele nu erau ca fiicele lui Israel care se îmbrăcau simplu, ci arătau atât de bine! Ce a urmat? Au căzut în capcana întinsă de Balaam și au început să preacurvească.

Balaam știa că Dumnezeu nu-i va blestema, de aceea i-a atras de partea denotațiunii. Astfel, a făcut să izbucnească mânia lui Dumnezeu și mulți dintre ei au fost omorâți. „Să-L lăsăm pe Domnul să-i omoare atunci când se vor îndepărta de Calea adevărului.”

De îndată ce ieși afară și te alături unei biserici în loc să primești botezul Duhului Sfânt, ești un om mort! Mort! „...*îți merge numele că trăiești...*” i-a spus lui Luther în epoca bisericii Sardes. Cuvântul „Sardes” înseamnă „mort”. „*Îți merge numele că trăiești dar ești mort.*” Aceasta este ceea ce a spus Dumnezeu. Da. Vedeți?

Când au comis curvie spirituală, când biserica s-a căsătorit cu denotațiunea și s-a îndepărtat de botezul Duhului Sfânt, a murit. Aceasta spune Biblia. Aceasta a spus Dumnezeu atunci când le-a vorbit bisericilor.

Aș vrea să vă mai citesc ceva. Ce a făcut Dumnezeu? I-a ucis pe toți cei care au comis curvie, adică douăzeci și trei de mii de oameni. Despre ce este vorba aici, biserică? Despre curvia spirituală: voi pretindeți că sunteți creștini, dar trăiți ca lumea. O, fraților, primiți Duhul Sfânt! Îndepărtați-vă de acele crezuri vechi, pentru că sunt moarte. Ei recită „Crezul apostolic” și spun câteva rugăciuni scrise într-o carte de rugăciuni, sau ceva de felul acesta, iar Isus nu le-a spus niciodată ucenicilor Săi să recite rugăciuni, ci le-a spus: „Rugați-vă!”

Serbarea organizată de Constantin a fost ca cea organizată de Balaam, iar la această serbare au fost invitați și creștinii din Pergam. Eu mi-am notat ceva aici, dar nu voi spune nimic acum.

Pergam a fost invitat. După Conciliul de la Niceea, ei au fost invitați la sărbătoarea solstițiului de iarnă, la serbarea zeului soare, care era un zeu păgân, iar sărbătoarea ținea din data de 21 decembrie, cea mai scurtă zi a anului, până în data de 25 decembrie. Oricine a citit vreodată istoria bisericilor, știe că păgânii serbau ziua aceea și se închinau. Era o sărbătoare.

Romanii aveau jocurile lor distractive, circul roman. Câți ați văzut filmul „Ben Hur”? În filmul acesta sunt arătate aceste concursuri. Pentru a sărbători ziua zeului soare, romanii aveau circul roman. Ei au organizat o sărbătoare mare la care i-au invitat și pe nicolaiți. O, nu este aceasta exact învățătura lui Balaam pe care au preluat-o ei? Vedeți, El i-a spus epocii Pergam ce avea ea: concursuri sportive care se țineau în timpul sărbătorilor religioase. Văzându-le, nicolaiții s-au gândit: „Aceasta este bine. Sărbătoarea aceasta are loc în fiecare an?” „Da.”

Apoi, prin invitarea așa numitului arhiepiscop sau ce era el, au făcut din aceasta o sărbătoare de durată, care se repetă în fiecare an. Astfel, au adus înăuntru curvia, adulterul, formând biserica catolică. Și fiecare protestant care face parte dintr-o denominațiune este un membru al ei, al organizației. Dar Dumnezeu nu are nici o organizație și urăște acest nume. Așa spune Biblia.

Ce s-a întâmplat când au făcut aceasta? Au fost nevoiți să le dea o aparență creștină. Astfel, au schimbat ziua de naștere a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, din aprilie, pe 25 decembrie. Toți învățații și orice om care are descoperirea duhovnicească, știe că Isus S-a născut în aprilie, când apare viața în natură și când se nasc mieii, nicidecum în 25 decembrie! Totuși, ei continuă să sărbătorească și acum Crăciunul și îl au pe Moș Crăciun. O, Doamne, ai milă! Vedeți? La aceasta, au fost adăugate multe alte sărbători păgâne. Așa este. Și Dumnezeu spune aici: *„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam și de învățătura nicolaiților.”*

Istoricii spun: „Toate dovezile arată că Isus S-a născut în luna aprilie când vine la viața întreaga natură.” Dar ei au schimbat-o în 25 decembrie, la cinci zile după sărbătoarea zeului păgân, astfel încât să-și poată uni ceremoniile; să poată uni păgânismul cu creștinismul. În ce privește catolicismul, el nu este altceva decât o grămadă de superstiții păgâne unite cu devieri de la creștinismul adevărat. Așa este. Acesta este adevărul. Iar protestanții care s-au unit cu aceste lucruri, sunt fiicele mamei curve. Așa este.

Știți ce a spus episcopul pentru a se justifica spiritual? „Avem dreptul să facem aceasta, pentru că El este Soarele dreptății.” Hmmm! Ei au găsit o portiță de scăpare ca în cazul textului din Matei 28.19. Cu siguranță. Au găsit o astfel de portiță de scăpare pentru că le trebuia o justificare spirituală. Dar Biblia ne învață că orice mărturie sau învățătură trebuie să se bazeze pe două sau trei mărturii. Așa a spus Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu a vrut să legitimizeze ceva, i-a luat pe Petru, Iacov și Ioan. Vedeți? El a luat întotdeauna doi sau trei martori, acest lucru fiind confirmat în întreaga Scriptură.

Vedeți, ei s-au folosit de acele lucruri mici ca să-și împlinească scopul. Dar Dumnezeu a știut totul încă înainte de întemeierea lumii. Ei au dat întregii lucrări o justificare spirituală, și au spus: „Pentru că El este Fiul lui Dumnezeu (SON în engleză), vom lua ziua păgână de naștere a soarelui (SUN în engleză), și vom face din ea ziua de naștere a Fiului, care este Soarele dreptății.” Știți că protestanții mai cad și acum în această capcană. Vedeți? Ei scot ceva din Scriptură și aplică acel lucru în altă parte.

Aici este un lucru pe care aş vrea să-l subliniez. Să citim repede ultimul verset. Mă voi grăbi cât pot şi voi atinge numai lucrurile cele mai importante.

„Pocăieşte-te dar. Altfel, voi veni la tine curând şi Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.

Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul.” (v. 16-17).

Când au stabilit acea sărbătoare mare... Am deviat de la subiect, dar înainte de a citi acest lucru o să-L aştept pe Duhul Sfânt pentru că El mă întoarce înapoi zicând: „Nu ascunde aceasta!” Vedeţi? Este aici. În ordine.

Ca să puteţi înţelege, am să vă spun ce s-a întâmplat. Când au aşezat această lucrare mare, ei au crezut că a început Împărăţia de o mie de ani, pentru că biserica era foarte bogată şi puternică. Era chiar mai puternică decât statul şi îşi exercita puterea asupra lui; biserica şi statul erau una pentru că se uniseră.

Satan este dumnezeul acestor împărăţii. Toate aceste naţiuni sunt ale lui, pentru că El l-a spus Domnului Isus: „*Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie.*” (Matei 4.9). Putem cumva să-L unim pe Dumnezeu cu diavolul? Oh, nu se poate! Sigur că nu. De aceea este organizat statul, dar Dumnezeu nu este în aceste lucruri.

Dar biserica lor aşa-zis „creştină” era unită cu împărăţia romană. Episcopul era mai presus de toţi ceilalţi clerici, iar mai târziu l-au numit „papă.” Astfel, primul papă a fost Bonifaciu al III-lea.

Ca papă, el a fost aşezat peste toate, fiind considerat un „dumnezeu” în chip de om. Aveau un altar mare şi multe bogăţii. Altarele lor de marmură erau împodobite cu pietre scumpe; aveau biserici mari şi controlau statul. Şi ştiţi ce au făcut? Au

răspândit zvonul că ar fi început Împărăția de o mie de ani și că toate făgăduințele care fuseseră date evreilor ar fi fost luate de la ei și date neamurilor. Dar Dumnezeu a spus că El nu poate să-l uite niciodată pe Israel. Ei au încercat să introducă Împărăția de o mie de ani înainte de venirea Domnului. Acesta este motivul pentru care până în ziua de astăzi, catolicii nu învață nimic despre venirea lui Isus Hristos. Ei spun: „Totul este în biserică. Acesta este Mileniul. Biserica posedă totul.” Vedeți, o Împărăție de o mie de ani, fără venirea lui Hristos! Aceasta a durat până la asasinarea lui Constantin. Atunci Bonifaciu al III-lea a fost numit episcop universal sau papă al bisericii universale.

Vă mai pot ține un minut? Vom încheia cu ultimul verset: **„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”**

Ați vrea să lăsăm pe mâine seară sau să continuăm? (Adunarea răspunde: „Să continuăm”). În ordine.

Tată ceresc, îngăduie ca oamenii să înțeleagă. Te rog în Numele lui Isus Hristos să-i ajuți să înțeleagă oriunde vor ajunge casele acestea, și să știe că spun aceasta deoarece este interpretarea divină pe care mi-ai dat-o Tu. Amin.

„Celui ce va birui...”

Primul lucru pe care doresc să vi-l amintiți este că fiecare din aceste mesaje, nu este adresat bisericii, ci îngerului Bisericii. Dacă priviți în urmă, veți găsi scris:

„Îngerului Bisericii din Efes scie-i...” Corect? În epoca următoare, în versetul 8 citim: „Îngerului Bisericii din Smirna scie-i...” și apoi în versetul 12: „Îngerului Bisericii din Pergam scie-i...”

Mesajul este adresat conducătorului Bisericii. Dumnezeu să-l ajute pe cel care s-a

îndepărtat de Mesaj! Mesajul a fost dat unui înger, iar acest înger era în mâna Sa, sub controlul Său, și primea putere din dreapta lui Isus. Acești îngeri sunt în mâna Sa dreaptă, iar în timpul cât sunt pe pământ, sunt sub autoritatea supremă, pentru că ei sunt Luminile care vin de la El și aduc Lumina pentru Biserica din timpul respectiv. Vedeți? De aceea Mesajul este adresat îngerului Bisericii. El este responsabil dacă nu predică Cuvântul. Așa este. El va trebui să dea socoteală la judecată.

Câți din voi vă amintiți vedenia pe care am avut-o nu demult? Stăteam întins pe pat, iar Duhul Sfânt a venit... și am fost luat în sus. Când priveam în urmă, mă vedeam întins pe pat și pe soția mea lângă mine, dar în același timp am mers în prezența Lui și i-am văzut pe toți oamenii aceia. Vă mai amintiți ce v-am povestit despre aceasta? Toți vă amintiți.

Eu am întrebat: „Cine sunt aceștia?”

„Ei sunt ai tăi,” a răspuns El.

„Toți sunt din familia Branham?”

„Nu,” a răspuns El, „Ei s-au întors la Dumnezeu prin slujba ta.” Acolo erau milioane.

„Întorși la Dumnezeu?”

„O vezi pe femeia aceea de acolo, pe care o admirai, tânăra aceea frumoasă? Ea avea peste nouăzeci de ani când ai condus-o la Hristos.”

„Oh, de aceasta m-am temut până acum?”

El mi-a spus: „Noi așteptăm venirea Domnului.”

„Aș vrea să-L văd,” am spus eu.

„Nu poți să-L vezi acum, dar El va veni în curând. Noi Îl așteptăm, dar când va veni, El va veni prima dată la voi. Voi veți fi judecați conform Evangheliei predicate de tine, iar noi vom fi cu tine.”

„Vrei să spui că eu voi fi răspunzător pentru toți aceștia?”

„Pentru noi toți!”

„Pentru toți?”

„Tu ai fost născut conducător.”

„Și fiecare va fi răspunzător?”

„Fiecare conducător,” a răspuns El.

„Și Pavel?”

„El va fi răspunzător pentru epoca lui.”

„Păi, eu am predicat aceeași Evanghelie ca și el.”

Atunci milioane de voci au strigat: „Pe aceasta ne odihnim și noi!” (Adunarea spune: „Amin!”). Vedeți, ei se odihnesc pe aceasta.

Așadar, îngerul Bisericii, mesagerul ei, este responsabil dacă predică sau nu Evanghelia. În ordine.

„Mana ascunsă.” Noi vrem să-i dăm cea mai bună interpretare. Ce este mana ascunsă? Mana ascunsă era păstrată numai pentru preot. Câți din voi știu aceasta? Era o pâine pentru adunare și o pâine specială pentru preoți. Mana ascunsă este o pâine specială. Ce este aceasta? Cine este Mana noastră? Hristos.

Dacă vă luați notițe, Isus a spus în Ioan 6.48-50: *„Eu sunt Pâinea vieții.*

Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit.

Pâinea care se coboară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu moară.” Mana.

Atunci ce este „mana ascunsă”? Mana care nu este dată întregii adunări. Este descoperirea turnată peste îngerul Bisericii, descoperirea Cuvântului. Vedeți? Descoperirea Cuvântului este dată îngerului acelei biserici. Ea este ascunsă de toți ceilalți, dar dată lui. Înțelegeți? Este o descoperire puțin mai înaltă a lui Hristos, și poate o chemare puțin mai înaltă.

Mă întreb dacă Luther a recunoscut aceasta? Dar Wesley, și-a dat seama de aceasta în zilele lui? Oh! Mă întreb dacă a recunoscut-o Martin? Dar Irineu? Voi știți că biserica nu i-a declarat sfinți pe acești bărbați; ei nu erau sfinți pentru biserică, dar ei erau cei urmați de semne. În ce privește biserica, ea i-a numit sfinți doar pe episcopii ei.

Nu demult, o femeie a mers într-o librărie fiindcă voia să cumpere „Istoria vieții sfântului Martin”. Vanzătoarea a luat cartea și a spus: „Nu este prea cunoscut în istorie, pentru că nu a fost canonizat.” Vedeți? Dar Dumnezeu are numele lui; El știe cine a fost Martin.

Vedeți, aceasta este deosebirea. Unii vor ca numele lor să fie legat de ceva mareț, dar poporul lui Dumnezeu se ferește de aceasta. Ei nu doresc lucruri mari, nu vor să fie cineva, ci doresc să fie smeriți și să trăiască în smerenie. Calea în sus este mai întâi în jos. *„Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.”* Smeriți-vă! Nu încercați să fiți cineva important! Dimpotrivă, încercați să fiți smeriți. Fiți ceea ce sunteți. Fiți mici înaintea lui Dumnezeu, și fiți mici în ochii voștri; toți ceilalți să fie mai presus de voi!

Cine ar putea fi mai mare decât Isus Hristos care S-a plecat și a spălat picioarele apostolilor? Dumnezeul cerului, Creatorul cerului și al pământului, a spălat picioarele murdare ale pescarilor (oh!), care erau pline de balegă și de praful de pe drumuri. El a devenit slujitor spălându-le picioarele, iar noi ne credem cineva. O, vai! Hristos nu a fost așa! Acestea ni-l ilustrează pe minunatul Isus Hristos. El a devenit slujitorul tuturor. Așa este. El ne-a dat un exemplu ca să știm cum să ne purtăm unii cu alții. Ceea ce-l face atât de mare este faptul că S-a făcut El însuși mic; S-a smerit de bunăvoie.

În viața mea am avut ocazia să întâlnesc câțiva oameni mari, dar am avut ocazia să întâlnesc și oameni care se credeau mari. Un om cu adevărat mare încearcă să te facă să te gândești că tu ești mare și că el este nimic. Vedeți?

Am întâlnit regi și oameni care sunt cu adevărat oameni mari; apoi am întâlnit creștini adevărați în care puteai avea încredere, deși erau cu haine cârpite, în timp ce alții veneau la amvon îmbrăcați elegant, dar...

„Mana ascunsă” este ceva deosebit. Ce este deosebit? Binecuvântările Duhului Sfânt? O, nu, acestea sunt pentru toată adunarea. Dar „mana ascunsă” era o

descoperire deosebită pentru că el (trimisul) trebuia să-i învețe pe ceilalți. Înțelegeți? Era o cunoștință mai adâncă a Scripturii, pentru că el trebuia să-i învețe pe ceilalți. El trebuia să facă aceasta, deoarece pentru aceasta a fost rânduit. Corect. Tu nu te poți ridica deasupra păstorului tău. Să nu uitați aceasta! El este păstorul care te hrănește. Și dacă este păstorul, trebuie să știe unde este mana pentru a hrăni oile. Corect?

Priviți puțin descoperirea, mana ascunsă.

„...îi voi da o piatră albă...” Acest înger va avea o piatră albă. Ce este o piatră? (Un frate spune: „Neprihănire”). Are dreptate, „neprihănire.”

Odată, Isus a întâlnit un bărbat care se numea Simon, dar El i-a schimbat numele în Petru, adică „Piatră”. De ce? Pentru că el poseda cheile. El i-a schimbat numele și l-a făcut o piatră, o stâncă. Nu este așa? Petru era cel care poseda cheile Împărăției

„...și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”

El știe cine este, dar nu poate să le spună și celorlalți. Vedeți? Nimeni nu știa afară de el. Petru știa că are cheile, dar nu l-ați auzit lăudându-se în legătură cu aceasta. Vedeți? Oamenii care se laudă cu ceea ce sunt, nu sunt de fapt nimic.

„...o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou.”

Nu este numele său, ci un nume nou, un nume pe care îl cunoaște numai el. Biruatorii primesc o piatră albă, iar pe ea este scris un nume nou.

Țineți mine că Biserica este hrănită cu o mană specială.

Amintiți-vă că în același timp în care Bisericii adevărate din această epocă, i-a fost descoperit lucrul acesta, nicolaiții și-au ales un cap al bisericii lor, un papă, și i-au făcut un altar din piatră albă, din marmură. Este adevărat? Și l-au împodobit cu pietre scumpe care erau prețioase pentru el.

Dar acest înger al Domnului, știa prin descoperirea lui Isus Hristos, că el era un fiu al lui Dumnezeu.

Când nicolaiții și-au adus liderul și i-au pus o piatră albă de marmură la picioare, Dumnezeu avea conducătorul ales de El și plin de Duhul Sfânt, avea îngerul pentru grupul Său umplut cu Duhul Sfânt. Acest înger a primit pecetea unui nume pe care nu avea voie să-l descopere, ci trebuia să-l păstreze pentru el. Vedeți?

„...pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”

„Mana ascunsă”, „o piatră albă”, „un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește”. Acesta este mesajul adresat îngerului Bisericii. Mă întreb dacă Luther a știut aceasta? Dar Wesley? Dar ceilalți îngeri ai Bisericii?

Și mă întreb dacă în zilele noastre... marele înger al Luminii care va veni la noi în puterea Duhului Sfânt și ne va conduce la Domnul Isus Hristos... Probabil că el nu va ști, dar într-una din zile va fi aici. Dumnezeu îl va face cunoscut și va confirma ce este al Lui. Așa s-a întâmplat și când a fost Isus aici, iar ei nu l-au recunoscut. El a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea.”* Corect?

O, nu este El minunat? Acum vedeți unde se află Biserica? Vedeți cum a fost constrânsă să iasă afară în această epocă? Dacă va fi cu voia Domnului, mâine

seară vom vorbi despre epoca următoare. Îmi pare rău că v-am ținut atât de mult, dar sper că ați învățat ceva. Mai încă vreo trei sau patru pagini, dar nu mai am timp să mă ocup de ele pentru că este târziu și cred că mi-ar mai lua cel puțin șaptesprezece minute. Le voi pune înapoi în carte, și vom vorbi despre ele altădată.

Câți dintre voi Îl iubesc din toată inima? Câți dintre voi Îl cred din toată inima? Credeți că aș sta aici și aș spune aceste lucruri numai pentru că nu suntem dintr-o organizație? Fraților, acum înțelegeți de ce am luptat întotdeauna împotriva organizației? Vedeți, Duhul Sfânt este Cel care a făcut aceasta. Nici eu nu am înțeles aceasta până acum câteva zile. Vedeți? Nu am știut ce m-a determinat întotdeauna să fac aceasta; nu am știut de ce am vorbit întotdeauna împotriva femeilor care au trăit o viață imorală, dar acum știu. Vedeți?

Domnul știe că acele lucruri sunt greșite. Noi le-am găsit în istorie, dar Dumnezeu le-a vestit încă înainte ca ele să se întâmple. Știm aceasta, nu-i așa? Luăm istoria unei Biserici și constatăm că lucrurile s-au derulat așa cum a fost spus în Biblie. Nu este așa? Când vom ajunge la epoca noastră și vom vedea ce a spus El pentru noi, vom constata că totul este întocmai cum a fost spus de Dumnezeu. Credeți aceasta? Da.

O, vreau să-L văd, să-l văd chipul,

Să cânt pentru totdeauna harul Lui

Care m-a salvat.

Pe străzile gloriei lăsați-mă să-mi înalț vocea

Trecutul a rămas în urmă,

Sunt în sfârșit acasă pentru a mă bucura

pentru totdeauna.

Oh, aș vrea să-L văd... (Câți din voi vor aceasta?).

Să cânt pentru totdeauna despre harul Lui

care m-a salvat

Pe străzile gloriei lăsați-mă să-mi înalț vocea

Trecutul a rămas în urmă,

Sunt în sfârșit acasă pentru a mă bucura

pentru totdeauna.

Acum dați mâna unii cu alții, cu cei din față, din spate și din jurul vostru, cu metodiștii, cu bapțiștii, cu prezbiterienii, etc.

În timpul călătoriei mele pe acest pământ

Cânt în timp ce merg.

Îndrept sufletele spre Calvar, prin râul de sânge.

Multe săgeți pătrund în sufletul meu,

Dar Domnul mă duce mai departe, de El mă alipesc.

Să ne ridicăm acum:

Oh, aş vrea să-L văd... (Să ridicăm mâinile)

Să cânt pentru totdeauna despre harul Lui

care m-a salvat

Pe străzile gloriei lăsați-mă să-mi înalț vocea

Trecutul a rămas în urmă,

Sunt în sfârșit acasă pentru a mă bucura

pentru totdeauna.

Oh, cât Îl iubesc! Cât de mult Îl iubesc!

Minunat! Minunat!

Isus este minunat pentru mine,

Sfetnicul, Domnul păcii,

Dumnezeul cel Atotputernic este El.

Oh, El m-a salvat,

M-a ținut departe de orice păcat și rușine,

Minunat este Salvatorul meu,

Lăudați Numele Său!

Odată am fost pierdut, El m-a găsit,

iar acum sunt liber de condamnare.

Isus mi-a dat libertatea și salvarea deplină

M-a salvat și m-a ținut departe de orice păcat.

Minunat este Salvatorul meu, lăudați Numele Său!

Cu toții, foarte tare;

Minunat, minunat este Isus pentru mine

Sfetnicul, Domnul păcii,

Dumnezeul cel Atotputernic este El.

Oh, El m-a salvat,

M-a ținut departe de orice păcat și rușine,

Minunat este Salvatorul meu,

Lăudați Numele Său!

O, cât de minunat!

Isus este minunat pentru mine,

Sfetnicul, Domnul păcii,

Dumnezeul cel Atotputernic este El.

Oh, El m-a salvat,

M-a ținut departe de orice păcat și rușine,

Minunat este Salvatorul meu,

Lăudați Numele Său!

Să spunem împreună: „Lăudat să fie Numele Său!” (Fratele Branham și biserica spun împreună): „Lăudat să fie Numele Său!” El este Salvatorul meu!

Amintiți-vă că mâine seară vom fi din nou aici la ora șapte. Până atunci să cântați:

Luați Numele lui Isus cu voi,

Copii ai necazului și ai suferinței.

Vă va da bucurie (Suntem bucuroși să te avem aici, Domnul să te binecuvânteze).

... oriunde ați merge.

Nume scump, o, ce dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului!

Să ne plecăm capetele în rugăciune, în timp ce cântăm ultima strofă:

La rostirea Numelui lui Isus

Toate bolile cad.

Noi Îl vom încorona

Când călătoria noastră se va termina. Amin.

- Amin -